Coordonator: Dan Apostol SG R: Titel
Folea Secretar de redacţie: Geta Vlaicu
Redactor: Rodica Bretin Tehnoredactor:
Cristian Dinu Coperta I: Cristian Dinu

Director Marketing/Publicitate:
Georgeta Moldovan Consultant
redacţional: Tudor Octavian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CELAN, EUGEN • DOROBANŢU, ANDREI
Paranormalul - o ştiinţă a viitorului / Eugen Celan, Andrei Dorobanţu Bucureşti: Editura **cartea de buzunar** ISBN 973-705-000-2
159.961

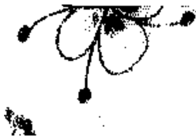
Editura **cartea de buzunar**
Str. Tokio, nr. 1, Bucureşti, Sector 1
C.P. 135-O.P. 13
Tel.: 230.20.53, 230.20.52
Fax: 230.20.53
Mobil: 0744.379.859
E-mail: office@cdb.ro
www.carteadebuzunar.ro
www.cdb.ro
Contact: Titel Folea (SGR)

Difuzare:
Librăria NOI
Str. Comana, nr. 50, Bucureşti, Sector 1
TeL/Fax: 222.89.84
E-mail: depozit@librarianoi.ro

NDC Grup 2000 SRL
P-ţa Presei Libere, nr. 1, Casa Presei Libere, Corp C, Parter, Bucureşti, Sector 1 Tel.: 205.72.00 Fax: 205.72.20 E-mail: office@ndc.ro

Tipărit la:
CoPrInt
Tel.: 490.82.41 Fax: 490.82.43 E-mail: vanzari@imp.ro

Editura PUNCT
Bd. Timişoara, nr. 139, Bucureşti, Sector 6
Tel.: 211'.58.04, 212.03.47 Fax: 212.03.48
E-mail: paideia@fx.ro

UNIVERSUL INCOMPLET

Odată cu luarea în considerare cu seriozitate a studiilor din domeniul paranormalului s-a observat un lucru neaşteptat: cunoaşterea Universului pare a fi total incompletă.

Doi oameni de ştiinţă, unul arhicunoscut, fizicianul Albert Einstein, celălalt mai puţin, biologul J. B. S. Haldane, amândoi de o mare profunzime de gândire, au rostit două lucruri extraordinare. Einstein a spus la un moment dat: cel mai de neînţeles lucru privind Universul este că acesta este inteligibil. Haldane, la rândul său, a afirmat (text înscris pe unul din pereţii Radio-observatoru-lui astronomic de la Effelsberg, lângă Bonn): „Universul nu doar că este mai straniu decât ne imaginăm noi, el este mai straniu decât ***ne putem noi*** imagina".

Trebuie să te fi ocupat timp îndelungat de ştiinţe cum sunt Fizica şi Matematica, însumându-le cu Astronomia şi Cosmologia, pentru a ajunge la o asemenea concluzie. Sunt acestea afirmaţii hazardate? Cunoaştem o parte infimă din Universul cel mare, care „ne înconjoară". Şi această cunoaştere nu este în nici un caz una directă. Ceea ce „vedem" cu instrumentele de observaţie actuale reprezintă o imagine a ceea ce a fost la momente de timp din ce în ce mai îndepărtate. Cunoaştem o parte destul de redusă din organismul nostru - cel puţin în ceea ce priveşte creierul uman, înţelegerea funcţionării şi performanţelor sale este destul de limitată, înţelegerea (ca să nu mai spunem, cunoaşterea) subconştientului şi inconştientului individual şi colectiv sunt încă iluzorii. Situaţia este şi mai interesantă atunci când coborâm „pe tărâmul" cuantic, subatomic. Aici, un principiu fundamental, cel al incertitudinii, spune că nu putem avea decât o cunoaştere parţială: fie ne mulţumim cu dinamica sistemului (cu vitezele particulelor elementare, de exemplu), fie cu statica acestuia, adică

„harta" poziţiilor aceloraşi particule. Niciodată însă cu amândouă. Dacă ne scufundăm în Cosmologie, şocul este şi mai mare. Pentru că există un moment în istoria de 15 miliarde de ani a Universului, aşa numita limită Planck, momentul IO^{43} secunde, dincolo de care mintea omenească nu mai poate pătrunde. Atotputernicia gravitaţiei deformează inclusiv spaţiul şi timpul, cele două categorii fundamentale pe care este clădită ştiinţa (şi chiar cunoaşterea) noastră actuală! Fără ele, nu avem... la ce să ne gândim! Şi dacă mintea omenească nu poate pătrunde, atunci cine poate? Unde se află limitele de înţelegere ale minţii noastre?

în felul acesta nu se poate spune că interesul pentru ceea ce numim (încă) paranormal sau parapsihologic, nu ar fi pe deplin justificat!

Cartea de faţă, ai cărei autori vin din domenii diferite, dar care la un moment dat s-au întâlnit în încercarea de a înţelege fenomene plasate „dincolo" de frontiera celor acceptate de ştiinţa tradiţională, vă propune o incursiune într-o lume tot mai tulburată de apropieri nebănuite şi neaşteptate tocmai cu această ştiinţă „tradiţională", „oficială" care s-a ferit timp atât de îndelungat de ea. Lumea aceasta a fost numită paranormală. Pentru că este situată... dincolo de normal. De parcă ar putea cineva defini ce este normalul...

PARADOXURILE ŞTIINŢEI

Cine reproşează diferite „scăderi" prezentării şi discuţiilor privind fenomenele paranormale, trebuie să fie conştient de numărul şi amploarea paradoxurilor prezente în mai toate domeniile ştiinţei „tradiţionale".

Cât de „clară" este ştiinţa?

Nu o dată s-a întâmplat ca aceia care aveau ceva de reproşat parapsihologici, să invoce „claritatea" fenomenelor naturale, a celor fizice în particular. Naşterea Mecanicii Cuantice şi a Teoriei Relativităţii au impus însă oamenilor de ştiinţă să-şi schimbe radical concepţii nezdruncinate de câteva sute de ani şi pe care aveam destule motive să le credem veşnice. Şi totuşi precogniţia sau telepatia, ca să luăm doar două dintre cele mai cunoscute parafenomene, au fost în continuare „ostracizate" în categoria fenomenelor nereproductibile şi privite ca paradoxale faţă de cele pe care ştiinţa tradiţională nu avea nici o dificultate în a le înţelege, descrie şi explica. Sau cel puţin aşa a părut la început...

^ *Dincolo de viteza luminii*

La viteze extrem de mari, apropiate de viteza luminii, se înregistrează o contracţie a lungimilor şi o dilatare a timpului. Totul „curge" diferit pentru doi observatori care se deplasează cu viteze relativiste unul faţă de celălalt, iar singurul „element comun" este distanţa spaţio-temporală care îi separă (metrica). Dacă aceasta este negativă, ceea ce înseamnă că viteza este mai mică decât viteza luminii, cei doi pot „face schimb de informaţii". Când este pozitivă, nici un semnal cauzal nu-i poate uni -evenimentele sunt plasate „absolut aiurea" unul faţă de celălalt! în această lume cu patru dimensiuni, lumea lui Hermann Minkowski, în a cărui geometrie non-euclidiană există spaţiu-timpul, funcţionează principiul relativităţii, simultaneităţii şi spaţio-temporalităţii, principiu care a fost invocat de unii autori drept explicaţie a fenomenelor precognitive.

Există însă şi speculaţiile unor fizicieni, începând cu Feinberg, privind particulele cu masă imaginară, tahionii, care s-ar deplasa cu viteză mai mare decât viteza luminii. Aceasta le-ar conferi posibilitatea de a călători „înapoi în timp". O călătorie care ar începe, paradoxal, cu mersul spre viitor şi reîntoarcerea dinspre trecut spre prezent pe o traiectorie care ar închide circular curgerea temporală prezent-viitor-trecut-prezent, o posibilitate care ar putea sta la baza transmisiei mesajelor precognitive.

^ *Lumea lui Mobius*

Un alt model al fenomenelor de acest tip este avansat în 1973 de Steven Rosen, care pune în discuţie cunoscuta bandă Mobius. O puteţi realiza şi dv. foarte simplu, luând o foaie de hârtie (sau tăind o fâşie mai lată din aceasta) şi lipindu-i capetele, dar numai după ce... aţi răsucit-o o dată! Veţi observa că aţi obţinut un „obiect" extrem de interesant, pentru că are... o singură suprafaţă. Nu ca un cilindru gol pe dinăuntru, la care există o suprafaţă exterioară şi una interioară, iar dacă „plimbaţi" un pion de şah pe el, de exemplu, trebuie să-1 faceţi „să sară" pentru a trece de pe o suprafaţă pe cealaltă. Pe suprafaţa (banda) lui Mobius, acest lucru nu este necesar. Pionul se poate „plimba" şi ajunge fără nici o problemă... dincolo. Modelul topologic al benzii lui Mobius aproximează astfel conexiunea dintre trecut şi viitor. Disjuncţia spaţiu-timp care pare a fi depăşită în fenomenele de clarviziune, premoniţie şi retroviziune îşi găseşte explicaţia printr-o modelare geometrică în care evenimentele separate datorită plasării lor pe două suprafeţe disjuncte (cazul inelului cilindric) sunt interconectate la aceeaşi hipersuprafaţă a unui continuum (banda lui Mobius) prin intermediul unei găuri a acesteia.

^ *Physis şi Psyche*

Există şi o generalizare în spaţiu a acestei suprafeţe, numită închiderea (sau „sticla", cum spune George Gamow) lui Klein, după numele marelui matematician care a studiat-o, după cum există şi alte generalizări în dimensiuni suplimentare, în această concepţie, geometria Mobius-Klein sugerează o structură punctiformă a spaţiului şi timpului şi reuneşte într-un singur tot conştientul şi substratul său fizic purtător. Physis şi Psyche ne sunt astfel relevate printr-o prismă care sincronizează realitatea lumii în

care trăim şi în care sinteza lor ne defineşte ca indivizi. Clarviziunea şi pre-cogniţia apar aici ca o ocurenţă naturală a unei continue autotransformări, într-o ierarhie de ordin superior a spaţiului şi timpului.

Unde se află universurile paralele?

în ciuda unor laborioase activităţi depuse pentru explicarea fenomenelor paranormale, incertitudinile teoretice continuă să persiste. Ipotezele emise până în prezent pot fi clasificate în şase grupe principale: teoriile sceptice, care consideră că aceste fenomene... nu au loc, ele fie putând fi explicate în mod natural, fie fiind fraude; explicaţii bazate pe posibilitatea reîntoarcerii în timp în cadrul teoriei einsteiniene; explicaţii bazate pe transmiterea unor semnale în ambele sensuri în timp; existenţa unor procese non-locale, guvernate de parametri ascunşi, ca rezultat al proceselor cuantice; teorii fundamentate pe aspecte neuropsihologice ale indivizilor şi, în sfârşit, teorii fundamentate pe existenţa unei forţe vitale, relevând posibilitatea supravieţuirii sufletului după moarte. Toate acestea nu pot elimina însă o serie de...

^ *Contradicţii*

în primul rând, o teorie unitară, verificabilă experimental, încă nu există, deşi la ora actuală posibilitatea unor viteze supraluminice a fost acceptată. S-a vorbit despre „interacţiunea la distanţă" ca bază a fenomenelor parapsihologice. Ar putea exista „un fel" de telepatie şi în cadrul lumii inanimate? Ipoteza aceasta nu mai pare chiar atât de hazardată, de vreme ce, începând din a doua jumătate a secolului 20 s-au pus în evidenţă asemenea interacţii în domeniul particulelor subatomice! S-ar putea oare ca legile care guvernează efectele cuantice să-şi impună prezenţa şi într-un univers al fenomenelor paranormale?

^ *Spaţiul fenomenelor PSI*

Se poate într-adevăr vorbi de un spaţiu „special", de un domeniu guvernat de legi proprii în care se desfăşoară aceste fenomene. Multe din aceste legi sunt necunoscute sau, mai complicat, cunoscute parţial şi deformat, din cauza „apropierilor" nu totdeauna oportune pe care le

facem cu legile ce stau la baza teoriilor care aparţin predominant domeniului fizicii.

Apare astfel o discrepanţă evidentă, ca urmare a inadecvărilor impuse de o metodologie ştiinţifică în esenţă, dar nepotrivită sau potrivită doar parţial în cazul aplicării sale într-un domeniu complet diferit, în plus, unele limitări sunt derivate nu din legi cunoscute ale ştiinţei la un moment dat, ci din prejudecăţi restrictive, elaborate în scopul demonstrării imposibilităţii producerii unor asemenea fenomene. Iar misterul devine şi mai greu de explicat atunci când se încearcă discreditarea unor fapte experimentale cel puţin ciudate, cum ar fi modificarea valorii câmpului geomagnetic sau anihilarea unei raze laser de către persoane cu astfel de capacităţi, cum este cazul celebrei Nina Kulaghina.

X *O paralelă surprinzătoare*

Unul din aspectele esenţiale ale fenomenelor PSI este legat de distorsiunile înregistrate în percepţia spaţială şi temporală. Dar: teoriile fizicii cuantic-relativiste deschid perspectiva existenţei reale a unei alte feţe a Universului, ascunsă vederii noastre şi aparent contradictorie cu lumea universului newtonian, cu care ne-au obişnuit bunul simţ, logica şi fizica nerelativistă. De altfel, o privire mai atentă aruncată asupra universului psihologic şi a celui parapsihologic ne face să constatăm o surprinzătoare paralelă cu cealaltă pereche - universul newtonian şi cel einsteinian. Astfel, dacă primul, generat pe o treaptă de structură macroscopică, este guvernat şi răspunde legilor universului newtonian, în schimb universul parapsihologic, care îl include pe primul ca un caz particular, ar putea fi supus şi răspunde legilor cuantic-relativiste. în fapt, această ipoteză derivă din viziunea a două universuri paralele şi concomitente într-o serie de ipostaze pe care structura noastră le încorporează dual, sub forma a două spaţio-temporalităţi: cea newtoniană în cazul manifestărilor psihologice şi cea cuantic-relativistă în cazul manifestărilor parapsihologice.

Fabrica realităţii

Gândirea raţională a servit dintotdeauna unui necesar control asupra imaginaţiei omeneşti. Civilizaţia noastră actuală nu ar fi fost evident posibilă fără ea. Pe ea s-a fondat şi ceea ce numim „metoda ştiinţifică", al

cărei principiu central este unul dublu: „verificabilitatea" experimentală a oricărei afirmaţii sau descoperiri şi „repetabilitatea" oricărei experienţe corect concepute. Ceea ce s-a aflat în afara acestor principii, „dincolo" de ele, a fost de cele mai multe ori desconsiderat sau, în cel mai bun caz, „expulzat" în domeniul fanteziei ştiinţifice. Dar iată că a venit şi finalul de mileniu doi, cu o surpriză de proporţii: reconsiderarea unor idei, unor elemente care până acum fuseseră acceptate doar în povestirile ştiinţifico-fantastice şi studierea lor de către cei mai serioşi şi cunoscuţi oameni de ştiinţă. Unul dintre aceste elemente este existenţa universurilor paralele.

X *Lumile multiple*

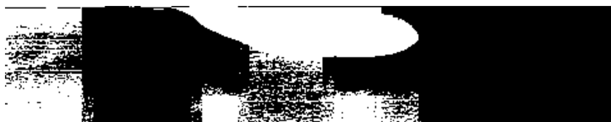
Şir Martin Rees, Astronomul Regal al Marii Britanii, profesorul David Deutsch de la Universitatea Oxford şi celebrul Stephen Hawking, deţinătorul de astăzi al catedrei lui Isaac Newton la Universitatea Cambridge, sunt trei dintre cele mai impresionante nume care ilustrează teoria multiplicităţii universurilor. Iar ideea existenţei acestora nu aparţine vreunui romancier, ci este o consecinţă a unor teorii ale mecanicii cuantice. O interpretare care a câştigat tot mai mulţi partizani în ultima vreme. Posibilitatea unei infinităţi de universuri paralele cu Universul nostru, spune David Deutsch, este una cu implicaţii extraordinare, pe care oamenii de ştiinţă ai prezentului ar trebui să înceapă să le studieze cu toată atenţia, în fond, spune tot el, rolul fundamental al ştiinţei este tocmai de a ne face să înţelegem lumea în care trăim -„fabrica realităţii"...

^ *Filiera computerelor*

Aşa apare la profesorul Deutsch, ca şi la din ce în ce mai mulţi fizicieni şi cosmologi (inclusiv Hawking, Rees şi un alt mare fizician şi prieten al lor, Roger Penrose), conceptul de multivers - structura care înglobează toate universurile paralele posibile şi existente.

David Deutsch merge însă şi mai departe, cu o afirmaţie aproape şocantă (şi ar trebui să ne întrebăm cum s-ar fi reacţionat dacă ar fi fost făcută de un reprezentant „oficial" şi recunoscut al studiului fenomenelor paranormale!). Aceasta se referă la lumea calculatoarelor cuantice, cele a

căror filosofic de construcţie şi funcţionare nu se mai *bazează* pe logica bivalentă a calculatoarelor „normale", ci pe multitudinea stărilor posibile ale lumii cuantice, o lume în care David Deutsch a avut contribuţii de pionierat. Ei bine, el afirmă că există potenţialul construirii unor asemenea calculatoare, care să funcţioneze în legătură cu „perechi" ale lor aflate în universuri paralele!

^ ***Inteligenţe f ară limite***

Inteligenţa artificială poate deveni astfel o realitate, în care aproape orice este posibil, chiar dacă uneori nu în sensul şi în felul în care ne-am imaginat noi până acum. Călătoria în timp, de pildă, ar fi posibilă, atât în trecut, cât şi în viitor, dar...„one *way",* cum se spune într-un cunoscut refren. Călătorii temporali ar putea ajunge în universuri diferite de al lor, dar nu se vor mai întoarce pentru a povesti ce au văzut, în cartea sa, David Deutsch încearcă să „demonteze" aşa numitul model „paradigmatic" al ştiinţei, datorat lui Thomas Kuhn, cel care la începutul anilor 1960 publica celebra sa ***„Structura revoluţiilor ştiinţifice",*** un model care în esenţa sa face imposibil progresul. Ajunşi la un stadiu de dezvoltare a civilizaţiei, culturii şi gândirii omeneşti la care ideea universurilor paralele nu mai poate fi respinsă cu un simplu gest al mâinii cuiva, realizăm totodată, împreună cu David Deutsch, că implicaţiile pentru viitor ale acestei inteligenţe colective fără limite trebuie luate în considerare inclusiv sub aspectele lor estetice şi morale. Pentru că, vom vedea în curând, lucrurile par a fi şi mai complicate...

Un univers pentru fiecare

De câte ori nu am auzit fiecare din noi expresia „s-a retras în lumea lui", sau „trăieşte în lumea ei"! Ea caracterizează indivizi care îşi construiesc un univers propriu, în graniţele căruia se simt apăraţi de „lumea exterioară". Dar iată că, din nou, ştiinţa vine cu o descoperire absolut şocantă: ceea ce am considerat până acum drept o figură de stil, se conturează tot mai mult ca o realitate efectivă. Una doar posibilă, deocamdată, dar care nu poate fi neglijată. S-ar putea ca pentru generaţiile următoare termenul „univers" să nu mai reprezinte mare lucru şi să vorbim mai curând de un multivers, în care co-există mai multe universuri...

^ *Hitler* nu a existat și *Elvis trăiește?*

Teoria propusă de profesorul David Deutsch de la Universitatea Oxford sugerează chiar că există un univers pentru fiecare posibilitate! Cu alte cuvinte, atunci când... nu suntem mulțumiți de un anumit eveniment, nu trebuie să ne facem prea multe probleme: pentru fiecare întâmplare, lucru, rezultat, există câte un univers! Un meteorit a lovit Terra, provocând dispariția dinozaurilor? Există un univers paralel în care acest lucru nu s-a întâmplat - fie meteoritul a ocolit Pământul și a lovit o altă planetă, încă în curs de formare, fie... nu a existat deloc. După cum există un univers în care Hitler a rezistat tentației să invadeze Rusia și astfel a câștigat cel de-Al Doilea Război Mondial, sau un altul în care nici nu a fost ales în Reichstag! într-un univers paralel, Elvis trăiește încă, în altul România a câștigat Campionatul Mondial de Fotbal...

Simple fantezii? în ciuda aparenței, nu. Mecanica Cuantică, centenara ramură a fizicii, cunoaște destule asemenea cazuri, cum ar fi experimentul celor două fante prin care cade un fascicul de electroni și care permite numeroase interpretări - iar printre ele, una recurge la noțiunea de *Multivers.* Pe scurt, „figurile" obținute după ce electronii au trecut de cele două fante se pot explica simplu dacă acceptăm că fenomenele cuantice sunt rezultatul unei interacții... între universuri paralele! Un electron „de la noi" poate interacționa cu un electron dintr-un univers paralel!

> *Călătoria în timp*

Această teorie se poate aplica și la călătoria în timp, permițând ocolirea paradoxurilor. Călătorind înapoi în timp, o facem într-un univers creat anume în acest scop! Și care „trăiește" în paralel cu cel din care a venit călătorul, doar că aici totul este exact la fel ca în trecutul universului „original"! Călătorul poate face oricâte modificări - faptul că cele două universuri sunt paralele îl... „scutește" de orice paradoxuri. Tragedia lui Oedip nu ar mai exista astfel, căci Oedip poate să-și omoare tatăl și să se căsătorească cu mama sa ***în trecut,*** fără ca aceasta să-1 afecteze pe Oedip cel real, căci respectivele întâmplări au loc în universul paralel, nu în cel de unde a venit Călătorul! Se poate sinucide, sau să-și distrugă propria mașină a timpului cu care a călătorit și nimeni nu va ști. O metodă foarte interesantă și eficientă de evitare a paradoxurilor!!

^ ***Legaturi periculoase?***

Există şi alternative, cum ar fi cea care prevede că un călător deplasân-du-se înapoi în timp urmează o linie de timp diferită şi astfel este pur şi simplu izolat de orice „intervenţii" exterioare şi, în consecinţă, de orice pericole.

Mai mult, un scriitor cu imaginaţia (şi cultura generală, ştiinţifică şi tehnică!) lui Michael Crichton concepe o posibilitate de a lega între ele două universuri paralele, prin intermediul aşa-numitei „spume cuantice", mici sfere de spaţiu-timp rămase de pe vremea Big Bang-ului şi „ascunse" în prezent în interiorul particulelor elementare. Posibilitatea care se întrevede, cel puţin la nivel teoretic, de a realiza contacte între diverse universuri, îi pune pe specialişti în situaţia de a apela la fizica relativistă a lui Einstein şi la cea cuantică. Este o lume în care doar ne putem imagina ce se întâmplă. Şi încă suficient de aproximativ...

Lumina pe care nimeni nu o vede

Una din dificultăţile reale ale investigării fenomenelor paranormale este foarte simplu de formulat: o asemenea cercetare implică nu doar domenii diferite ale aceleiaşi ştiinţe, ci tehnici experimentale, metode şi concepte din mai multe ştiinţe. Ceea ce presupune, ideal, ca fiecare cercetător să fie „antrenat" în cât mai multe domenii sau ca echipa de cercetare să fie una interdisciplinară. în particular, unul din cele mai intrigante aspecte cu care se confruntă biologia zilelor noastre, cu aplicaţii directe în parapsihologic, îl constituie bioradiaţiile. Aici, emisiile denumite bioluminiscente, acoperind spectrul ultaviolet, cel vizibil şi cel infra-roşu, ocupă un loc central. Iar descifrarea mecanismului transmiterii informaţiei biologice pe canalele acestor purtătoare pare să explice unele dintre procesele neelucidate încă ale fenomenelor parapsihologice.

^ ***Comitete şi Comisii***

încă de la începutul secolului trecut, o seamă de personalităţi ale cercetării parapsihologice au înfiinţat societăţi cum ar fi *„Comite d'Etude de la Photographie Transcendentale"* în Franţa sau *„Sodetyfor the Study* [...] *ior-mal Picture"* în Anglia, având printre membrii lor fotografi [...] nişti şi

urmărind elucidarea enigmelor ridicate de fenomenul psihofotografiilor spiritiste. Care au fost făcute încă din 1914 în America, de către Hyslop şi, după patru ani, de Carington. Iar dacă nu s-a reuşit elucidarea mecanismului de producere a unor astfel de fotografii, un raport publicat în 1920 de cercetătorii englezi ajunge la o concluzie semnificativă: *„După multiple testări şi examinări a mii de fotografii, suntem unanimi în opinia că rezultatele au fost obţinute... în condiţii de testare demne de toată încrederea, excluzând orice posibilităţi de fraudă".* Cercetările vor lua însă un alt curs odată cu publicarea lucrării despre Ted Serios: interesul pentru fotografiile „psihice" este abandonat în favoarea „thoughtographiilor", iar numele lui Fukurai revine în atenţia generală ca inventator al procedeului.

>• *„Comutatorul" necunoscut*

încercările de a depista energia implicată în producerea acestui fenomen au avut un insucces total. Cercetări aprofundate, utilizând EEG ca metodă de investigaţie, nu au putut pune în evidenţă nici o modificare detectabilă a activităţii sistemului nervos central. Diferitele metode de ecranare, montate de fizicieni, au „eliminat" şi alte posibile surse, cum ar fi radiaţiile UV, vizibile, X, alfa... Dr. J. Eisenbud, cel care 1-a investigat şi pe Serios, avea să declare: *„Problema, prezentă de altfel în studiul tuturor fenomenelor PSI, este de a ne da seama, indiferent de modul fizic sau cvazifizic al cauzalităţii, ce trebuie* ***răsucit*** *pentru a putea fi implicat? A răspunde «mintea», este în întregime nesatisfăcător."*

Are dreptate psihiatrul rus Krohalev să considere imaginile descrise de bolnavii cu halucinaţii vizuale ca fiind imagini virtuale ce pot fi captate pe filme ultrasensibile? Este într-adevăr posibilă *„percepţia dermato-optică"?* Sunt reale, sau doar o simplă şi ingenioasă păcăleală, capacităţile unor subiecţi de a sesiza caractere grafice înscrise pe un suport de hârtie sau distincţia între diferite culori sau descrierea unor obiecte plasate într-un mediu optic opac?

^ Exista *o stranie lumină...*

Şi toate acestea înainte de a vorbi de prezenţa unui flux luminos sesizabil de subiecţi traversând stări aflate la limita vieţii! Tanatologia, domeniu care a debutat prin lucrările doctorilor K. Osis şi ale celebrei Elisabeth

Kiibler-Ross, a ajuns la cunoştinţa marelui public în special datorită cărţii lui Raymond Moody, ***„Viaţa după viaţă".*** Toate cercetările efectuate pe această temă converg în a arăta că în parcurgerea diferitelor stadii ale manifestărilor la limita vieţii, dominanta tabloului clinic înregistrat de pacient o formează sesizarea unei lumini deosebit de puternice ca intensitate, dar care nu deranjează privirea: un flux luminos însoţit de o stare de beatitudine!

Viaţa, aşa cum o cunoaştem, se pare că nu se poate desfăşura în afara unor procese adânc implicate în procesele vitale ale structurilor biologic constituite: cele biofotonice.

Multiplele universuri ale fiinţei umane

După atâtea mii de ani de când omul se *analizează* pe sine însuşi, ajunsesem să credem că ştim aproape tot ce se poate şti. Au apărut însă o seamă de fenomene care nu s-au „potrivit" în tiparele obişnuite. De la oameni ce îşi pot transmite gândurile, la alţii care mişcă obiecte în văzul tuturor sau la cei care pot spune ce se va întâmpla peste o zi ori peste o oră. La început, astfel de lucruri fie au stârnit teamă, fie au fost respinse cu violenţă. Apoi au venit întrebările...

X *Newtonian sau Einsteinian?*

Momentul în care marele fizician Albert Einstein a oferit lumii Teoria Relativităţii (de fapt două teorii, cea specială şi cea generală), a marcat înţelegerea faptului că trăim efectiv la intersecţia dintre două universuri, dintre două lumi. Una este cea „obişnuită", în care totul se întâmplă numai după legile pe care le-am învăţat la şcoală, o lume pe care chiar dacă nu am înţeles-o în totalitatea ei, ştim cum trebuie să procedăm pentru a o descifra.

Cealaltă lume însă este mai specială. Pentru că aici fenomenele se desfăşoară la viteze extrem de mari, apropiate de viteza luminii. Iar lucrurile se petrec cu totul altfel. Apar paradoxuri, iar logica „normală", bunul simţ, de cele mai multe ori nu mai funcţionează. Şi acest „univers ein-steinian", care coexistă în fiecare din noi cu „universul newtonian", poate să reprezinte cheia explicării fenomenelor parapsihologice.

> *Timpul dilatat*

Realitatea universului nostru complex derivă din aceste două universuri incluse, paralele şi concomitente, implementate în însăşi structura noastră. El pare să explice fenomenologia şi legile care guvernează atât dezvoltările psihologice, cât şi cele parapsihologice. Gândiţi-vă la aşa numitul „paradox al gemenilor" - perceperea diferită a curgerii timpului de către doi gemeni, unul care rămâne pe Terra şi celălalt aflat într-o navă ce se deplasează cu o viteză apropiată de cea a luminii. Pentru noi, aici pe pământ, acesta încetează a mai fi un paradox. Pe măsură ce îmbătrânim, timpul pare a se scurge tot mai repede. Pe de altă parte, ştim că la viteze relativiste are loc o dilatare a timpului. Or, odată cu vârsta, procesele fiziologice şi metabolice încetinesc, ca şi cum întregul organism ar intra într-un timp dilatat. Asistăm astfel la o tendinţă de egalizare treptată şi deci de apropiere a vitezelor de vehiculare a informaţiilor. Ca o consecinţă, apare şi modificarea percepţiei relative de curgere a timpului din ce în ce mai repede...

X *Ferestre în univers*

Astfel, dacă fenomenele universului psihologic, supunându-se legilor newtoniene, coexistă cu cele parapsihologice, structurate în acelaşi organism la nivelul universului cuantic-relativist şi răspunzând legilor acestuia din urmă, ne putem explica de ce acelaşi organism este capabil, în funcţie de o situaţie dată, să sesizeze atât continuum-ul spaţio-temporalităţii newtoniene, cât şi „distorsiuni" de tip cuantic-relativist, cum ar fi fenomenele pre şi retro-cognitive, psihokinezia, clarviziunea, telepatia.

O a doua concluzie este că în acelaşi organism, aceste universuri sunt „separate" doar de un „perete", prin spărturile, prin ferestrele, căruia ies la iveală manifestările parapsihologice. Dar: există într-adevăr canale de comunicare între cele două universuri din noi? Există. Şi sunt evidente. Căci se vehiculează informaţii care călătoresc într-un cadru relativist, dar sunt recepţionate într-unul newtonian. Cel mai evident sistem de acest tip al omului este cel optic. O seamă de experienţe, de efecte, cunoscute de aproape un secol, pot conduce la concluzii impresionante...

te

PARTEA NEVĂZUTA A CREIERULUI

Suntem obsedaţi de câte nu cunoaştem despre Univers, despre lumea subatomică, despre planetele mai mult sau mai puţin asemănătoare Terrei spre care (credem că) vom începe să ne îndreptăm la un moment dat şi uităm că marile necunoscute sunt ceva mai aproape de noi. Una din cele mai tulburătoare este chiar creierul uman...

Nu există nimic paranormal în Univers, cu excepţia înţelegerii limitate pe care o avem despre Natură", a spus doctorul Tom J. Chalko în anul 1997. j

Greu de găsit un exemplu mai bun pentru ilustrarea celor spuse de j doctorul Chalko decât cunoaşterea umană asupra unuia dintre cele mai ! apropiate „obiecte": propriul nostru creier.

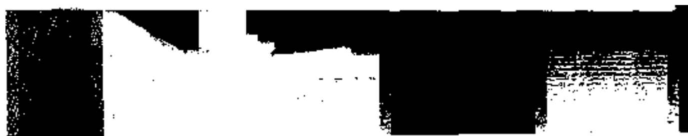
Atunci când am început acest capitol, am încercat senzaţia pe care probabil a avut-o primul om ce a realizat că Luna ne arată mereu aceeaşi faţă. Că rămânând „aici", pe Pământ, o zonă importantă a Lunii ne va rămâne tot timpul necunoscută. Şi ne-am întrebat ce fel de navă am putea utiliza pentru a arunca o privire „dincolo"...

Fotografiile soţilor Kirlian

Fotografia Kirlian este o metodă electrografică de obţinere a unor imagini ale organismelor vii sau ale structurilor biotice prin intermediul curentului electric de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă.

în fapt, efectul electrografic „descoperit" de soţii Semion şi Valentina Kirlian în anul 1939 constituie o... ***redescoperire,*** *fără.* ca autorii lui să fi avut cunoştinţă despre un fenomen de sensibilizare a plăcii fotografice de un impuls electric de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă, aplicat structurilor investigate...

K

^ începuturi... pariziene

în anul 1896, experienţele dr. Jodko Narkiewich - lucrând la Paris în laboratoarele celebre ale dr. Baraduc - duc la descoperirea fenomenului amintit. Dr. Narkiewich a publicat în săptămânalul ***„Rraj",*** sub titlul „Fotografia în serviciul psihologiei" primele imagini ale interacţiunii dintre doi subiecţi umani aflaţi în raporturi de simpatie, comparativ cu alţi doi, aflaţi în raporturi de antipatie. Pe imagini, în primul caz, apar efluvii luminiscente ce sugerează un contact între vârfurile degetelor, în timp ce în al doilea caz efluviile imprimă o structură luminiscentă ce separă vârfurile degetelor celor doi subiecţi.

Procedura ca atare a fost denumită - încă din 1889 - „electrografie" de către celebrul Barthelemy Navratil, care îşi publică investigaţiile în ***„Jurnalul pentru Cercetări Matematice si Fizice",*** sub titlul „Noi generări de figuri electrice". Primele lucrări în aceeaşi direcţie fuseseră făcute încă din 1877 de Lichtenberg (cunoscute ca „figurile Lichtenberg").

^ Bariera secretului de stat

Lucrând la repararea unor aparate medicale ce generau curenţi electrici de focalizare, S. Kirilian constată fenomenul într-un mod independent! Astfel, în 1961, Semion Davidovici Kirlian şi Valentina Kirliana publică în ***„Jurnalul de Fotografie Ştiinţifică şi Aplicată al URSS"*** un articol în care este descris pentru prima dată procesul cunoscut astăzi ca „Fotografia Kirlian". Metoda consta în plasarea unui obiect sau a unei părţi dintr-un corp direct pe o hârtie fotografică şi aplicarea apoi a unei tensiuni înalte (este deci evident cât de complicată este instalaţia, subiectul uman trebuind să fie asigurat împotriva oricărui accident!). Pe hârtia expusă se observă o „aură" strălucitoare în jurul respectivului obiect. Iniţial, descoperirii i se face propagandă în cercuri restrânse de către un ziar moscovit, intrigat de noutatea fenomenului. Ulterior, cercetările soţilor Kirlian sunt continuate în secret la Universitatea de Stat Kazahă, ele dezvoltându-se mai ales datorită unor colaboratori ca dr. Adamenko şi Iliuşin.

^ O nouă fereastră

Imaginile Kirlian, „aura" care se observă, sunt adeseori asociate cu produse ale „bioenergiei" şi „bioplasmei". Mai mult, diferiţii fotografi Kirlian pretind că pe fotografii se pot „citi" atât dispoziţia subiectului, cât

şi nivelul său de putere psihică. Apoi este cazul impresionantelor imagini în care, deşi se taie o parte dintr-o frunză, aceasta apare întreagă - fantoma frunzei tăiate!

Studii asupra efectului Kirlian se desfăşoară astăzi în întreaga lume. Dr. Thelma Moss de la Institutul de Neuropsihiatrie al Universităţii Californiei de la Los Angeles, împreună cu fostul ei student, Kendall Johnson, au ajuns la concluzia că fotografiile Kirlian sunt o fereastră către lumea bioenergiei. Alţi cercetători le-au asociat cu telepatia, acupunctura şi o serie întreagă de fenomene paranormale. Oricum, cei doi savanţi americani consideră că fotografiile Kirlian pot furniza diagnostice în faze timpurii ale unor patologii grave.

în ceea ce priveşte aspectul lor cel mai interesant, adică originea fenomenului, imaginile Kirlian continuă să fie considerate de unii cercetători drept „simple" efecte electrice, reflectând starea psihică a subiectului. Iar alţii, printre care Moss şi Johnson, cred că ele reprezintă atât de căutatul „corp astral"...

Cât de bine ne cunoaştem creierul?

în cartea lor ***„Partea nevăzuta a creierului",*** doctorii Harry Oldfield şi Roger Coghill sugerează că efectul observat în fotografiile Kirlian ar rezulta dintr-o puternică „descărcare Corona", fiind cauzat de unde pulsa-torii de înaltă frecvenţă. Concluzia: efectul se poate explica folosind noţiuni de fizică obişnuită, în acelaşi timp, profesorul William Tyler de la Universitatea Stanford afirmă că „fiecare organism sau substanţă radiază şi absoarbe energie prin intermediul unui câmp ondulatoriu unic, cu caracteristici specifice: geometrice, de frecvenţă şi de radiaţie. Vii sau nu, toate formele materiei au în jurul lor un câmp măsurabil, cu extensie spaţială"...

^ *Fotografii f ară lumină*

Fotografiile Kirlian nu implică utilizarea vreunei surse de lumină. Ele se realizează folosind o placă metalică şi un oscilator care să producă un câmp pulsatoriu de înaltă tensiune şi cu frecvenţă variabilă. Sub acţiunea sa, corpul studiat emite electroni ce sunt disipaţi într-o emulsie fotografică,

aşa cum s-ar întâmpla cu lumina obişnuită. Caracteristicile impulsului administrat constituie unul din parametrii importanţi ai formării imaginilor electrografice. Culorile şi umbrele vizibile în coroana înconjurătoare depind de tipul de film folosit.

Fotografiile Kirlian nu sunt în nici un caz un fals - toată lumea ştiinţifică este de acord cu asta. Problema asupra căreia nu există însă un consens rămâne: ce captează de fapt aceste fotografii?

X *Un punct de vedere sceptic*

Explicaţia cea mai plauzibilă pentru efectul Kirlian, acceptată şi de cei care cred în fenomenele paranormale, ar fi un fel de „descărcare Corona" (cum se întâmplă în fulgere, în aşa numitul „foc al Sf. Elm" sau în scânteile care se formează la vârful degetelor atunci când se merge desculţ pe un covor). Tehnici similare au fost folosite de celebrul Nikola Tesla când, dorind să impresioneze la prezentarea unor noi descoperiri, făcea ca întregul său corp să devină luminos sau să îi zboare scântei de pe degete. O echipă de fizicieni şi psihologi de la Universitatea Drexel, care a studiat ani de zile efectul Kirlian, a ajuns la concluzia că un rol determinant îl are gradul de umiditate al pielii sau al obiectului respectiv. Or, un asemenea principiu stă la baza detectorului de minciuni, ştiut fiind cum dispoziţia noastră şi nivelul de stres pot influenţa umezeala degetelor. Cercetătorii nu au putut în schimb observa efecte de fantomă (prezenţa pe fotografie a unei porţiuni amputate), ceea ce i-a dus la a afirma posibilitatea existenţei unor reziduuri pe placa fotografică şi inclusiv a unor adevărate fraude. Cei de la Universitatea Drexel susţin că nu există dovezi că vreo fotografie Kirlian ar fi datorată unor fenomene paranormale. Cele mai multe dintre posibilele sale aplicaţii sunt, după ei, supraestimate, în special...

^ *Diagnosticele medicale*

Se pare că fiecare organ fizic şi fiecare funcţie a complexului minte-corp omenesc îşi manifestă existenţa printr-un efect specific asupra aurei umane, efect consemnat prin utilizarea bioelectrografiei. Citirea aurei din jurul degetelor, de exemplu, poate permite detectarea unor disfuncţii ale fiecărui organ din corp, cu mult înainte ca acestea să devină evidente.

De fapt, ce este aura? Ce este bioenergia? Dacă ar fi să dăm o definiţie în termeni tehnici, am putea vorbi de un „câmp" ataşat organismului nostru, care să ofere atât corpului, cât şi minţii omeneşti posibilitatea să modifice în mod semnificativ şi mai ales ***conştient,*** procesele care se desfăşoară în plasma ionizată prezentă în jurul oricărei părţi a corpului nostru. Iar vizualizarea acestui „câmp" sub forma unei aure, este legată de modul în care străluceşte plasma. Natura exactă a câmpului constituie încă un obiect intensiv de studiu pentru fizicieni. Unele aspecte ale sale pot fi observate cu ochiul liber, dar numai de cei bine antrenaţi...

Frontierele inefabile

Am început să ne obişnuim să vorbim despre Multivers şi nu despre Univers, despre lumi paralele, despre trecerea dintr-un spaţiu în altul şi dintr-un timp în altul. Şi nu doar în paginile unor romane ştiinţifico-fan-tastice, ci în articole ştiinţifice scrise de cercetători redutabili şi publicate în reviste de indiscutabil prestigiu. Şi încă un detaliu, poate cel mai important: testările şi modelele teoretice au ajuns să respecte cele mai drastice criterii ale unui experiment ştiinţific, în litera şi spiritul acestora! Mai există însă o frontieră, cea dintre viaţă şi moarte. Şi iată că s-a recurs şi aici la fotografia Kirlian, constatându-se că un obiect neînsufleţit nu îşi schimbă aura decât în proporţie de cel mult 2%. în timp ce fiinţele vii şi-o pot schimba cu mare rapiditate şi uneori într-un mod dramatic... Trăim concomitent în mai multe lumi, separate prin frontiere inefabile.

^ ***Fizica vieţii***

Obiectele însufleţite îşi modifică aura cu o viteză remarcabilă... Cele neînsufleţite - nu. Cercetătorii au astfel un instrument formidabil pentru a studia fizica vieţii: bioelectrografia.

Aura este strălucirea electrofotonică stimulată a unor fragmente ale corpului nostru. Capacitatea de a o citi pare a ne putea furniza informaţii despre mai mult decât corpul nostru. Recent s-a reuşit prima fotografiere a unei chakre (cea a plexului solar) - chakrele fiind centrele de bioenergie pe care ştiau să le controleze yoghinii. Şi se pare că toate funcţiile minţii, inclusiv stările de conştientă alterată sau capacităţile telepatice şi de

1

vindecare pot fi citite în aură. Aşa pot fi supravegheate funcţiile complexe ale minţii, oferindu-ni-se instrumente noi de studiere a comunicării directe dintre două „minţi". Şi toate acestea folosind un echipament Kirlian modern care, de exemplu în studiul telepatiei, nu este influenţat de distanţa ce separă subiecţii!

> *Inexplicabil pentru ştiinţă?*

Există efecte, fenomene, pe care fizica actuală nu le poate explica (în particular cele legate de aură, deşi este evident vorba de fenomene pur fizice). Motivul? Majoritatea cercetătorilor actuali ignoră conştiinţa umană în perceperea realităţii. Un exemplu îl constituie variaţiile (creşterile în intensitate) aurei unei picături de apă. Conform recentelor studii ale profesorului K. Korotkov (Sankt Petersburg), acest fenomen nu se poate explica fără a lua în considerare energia şi vibraţiile propriei noastre conştiinţe. Unele experimente, cum ar fi cele implicând aura apei, oferă dovezi indubitabile: când mintea este antrenată în mod corespunzător, ea poate modifica materia.

Apa are capacitatea de a-şi „aminti" informaţie conştientă. Iată o afirmaţie tulburătoare. Şi dacă ne gândim că apa nu este doar principalul „ingredient" al dietei noastre, dar şi factorul responsabil pentru peste 70% din corpul nostru, nu mai pare surprinzător că bunăstarea noastră fizică poate fi influenţată decisiv prin conştiinţa noastră şi capacitatea de a ne concentra. Studiind lucrările grupului Korotkov se poate spune chiar că aura apei reprezintă una din cele mai clare dovezi privind capacitatea minţii omeneşti de a influenţa materia! Evident, atunci când este antrenată în acest scop. Cum se face un astfel de antrenament, reprezintă o cu totul altă problemă...

Este chiar atât de hazardat, de inacceptabil, de stupid să vorbim despre o asemenea interacţie (al cărei rezultat să fie influenţa minţii asupra materiei)? Nu ne vom grăbi cu un răspuns; mai curând vă vom oferi câteva repere de la care să vă formaţi propria părere.

Conform unor cercetări publicate la sfârşitul anilor 1970, Herbert Frolich, unul din marii fizicieni ai secolului 20, pionier al teoriilor şi interpretărilor fundamentale ale superconductivităţii, arăta că există frecvenţe de rezonanţă, în jurul valorii de IO^{11} Hz, care pot fi excitate în creier, în

aceste condiţii nu mai poate apărea vreun dubiu în privinţa posibilităţii interacţiei între un câmp legat de activitatea cerebrală (deci de minte) şi orice alte câmpuri specifice sistemelor/obiectelor „exterioare materiei". Mai mult, începând cu particulele elementare şi terminând cu gândurile noastre, totul are o „latură" vibraţională. Modelul superstringurilor, cel mai important candidat la găsirea unei teorii care să explice tot ce se întâmplă în Natură (denumită TOE - Theory of Everything!) este bazat pe renunţarea la vechea imagine a particulelor ca puncte sau mici sfere elementare şi prezentarea lor ca nişte corzi care vibrează.

Forma, consistenţa şi dimensiunea aurei nu doar că se modifică semnificativ în timpul unor exerciţii mentale conştiente, dar se pot şi controla! (Cu un plus de eficienţă în cazul concentrării faţă de „simpla" meditaţie. De remarcat că toate acestea se pot „citi" fără dificultate pe imaginile Kirlian).

Nu trebuie uitat că în tradiţia aproape tuturor popoarelor există obiceiul (de multe ori, recomandarea obligatorie!) concentrării unor gânduri şi sentimente pozitive asupra hranei înainte de a începe consumarea sa. Dincolo de diferitele justificări/motivaţii (manifestarea recunoştinţei faţă de Dumnezeu, de Natură, de Univers), este evidentă intenţia stabilirii unui echilibru între obiectul consumat şi corpul care îl consumă.

X ***Secretul suprem***

Revenind la apă, secretul vieţii s-ar putea să fie legat de capacitatea acesteia de a înregistra, înmagazina şi actualiza informaţie conştientă. S-ar putea ca anticele poveşti despre apa „vie" sau „binecuvântată", cu proprietăţi miraculoase, să aibă o solidă motivaţie ştiinţifică, pe care noile descoperiri ne vor permite într-o zi să o înţelegem.

Se afirmă adesea că strămoşii noştri din timpuri îndepărtate ştiau mai mult decât a descoperit ştiinţa secolului 20. Din păcate, o mare parte a acestei cunoaşteri s-a pierdut: în cataclisme naturale, din cauza atitudinii barbare sau stupid-materialiste a multor generaţii de lideri politici, a doctrinelor şi ritualurilor prin care s-a inoculat maselor teama necesară pentru a le putea controla.

Folosind aceeaşi tehnică Kirlian, se observă cum apa poate fi încărcată prin concentrarea conştientă a unei persoane. A ***oricărei*** persoane, deşi

efectul este cu atât mai spectaculos cu cât aceasta este posesoarea unor disponibilităţi speciale şi beneficiază de antrenamentul corespunzător. De exemplu, strălucirea bioenergetică a unei picături de apă încărcate biologic prin concentrarea conştientă timp de 10 minute a vindecătorului Allan Chumak (faimos în Rusia) este de 30 de ori mai puternică decât a unei picături normale. Exerciţiile mentale pot modifica aura umană, grăbind autovindecarea. Deocamdată, de asemenea performanţe sunt capabili puţini oameni. Dar într-o zi s-ar putea să fie accesibile fiecăruia dintre noi...

Oricum, tehnologia Kirlian face posibilă evaluarea nivelului nostru de control asupra stărilor energetice şi aurei noastre. Pe asemenea imagini se vede clar nu doar cât este de avansat acest control la marii vindecători, de exemplu, dar şi cât de puternică poate fi transmiterea de către aceştia a gândurilor şi energiei lor altor oameni.

„Vindecarea spirituală" se realizează prin transmiterea de informaţie între vindecător şi subiect, fără să fie necesar vreun contact fizic. Este suficientă legătura telepatică, o comunicare directă între minţile a doi oameni - proces care, din nou, poate fi citit pe aură.

Motivul morţii unei persoane poate fi stabilit datorită faptului că modificările aurei continuă şi după moarte (conform celor studiate de Korotkov şi publicate la sfârşitul anilor 1990 pentru încă 72 de ore). Adică exact cele trei zile prevăzute a fi lăsate să treacă între moartea clinică şi înmormântare!

Haldane era convins că precursorii noştri ştiau despre viaţă şi moarte mai mult decât ne putem imagina astăzi. Abia am început să întrezărim câte ceva din această ştiinţă pierdută. Rămâne de văzut când o vom recupera. Şi mai ales, dacă...

Vizualizarea şi citirea aurei

Aura oamenilor care interacţionează cu obiecte cum ar fi medicamentele, cristalele, minereurile, pare a se modifica substanţial. Echipamentul Kirlian modern ne permite să cuantificăm asemenea efecte, mergând până la a ne putea antrena în depăşirea esenţială a capacităţilor noastre naturale...

în trecut ca şi în vremurile noastre, oamenii au manifestat tendinţa de a califica drept „miracole" lucrurile pe care nu le pot înţelege. Aura însă, şi informaţiile conţinute în ea, nu fac parte din această categorie. Capacitatea de vizualizare a aurelor nu este una recentă. Imagini ale unor mari conducători spirituali ai omenirii - cum ar fi lisus sau Buddha - sunt prezentate totdeauna cu halouri aurii în jurul capului, dovadă că unii artişti au văzut dintotdeauna aura. Dar, aşa cum semnalează dr. Cahlko, aceleaşi halouri se regăsesc şi în cazul unor picturi descoperite în peşteri preistorice din Australia sau din alte locuri. Natura ne-a oferit deci mijloacele pentru a putea vedea aura - trebuie doar să ştim cum să ne folosim simţurile şi, mai ales, cum să le combinăm cu efortul nostru conştient în acest scop. Dr. Walter J. Kilner a realizat încă din 1911, în cadrul experimentelor sale de utilizare a aurei în scopuri medicale, un dispozitiv care permitea vizualizarea aurei şi diverse procedee de sensibilizare a retinei, în 1979, dr. Caymaz Giiltekin, preşedintele Asociaţiei de Acupunctura şi Cercetări Biofizice din Turcia, a descris şi el o metodă deosebit de simplă de fotografiere a aurei, pe un film Roentgen obişnuit, sub forma unei arii de culoare neagră în exteriorul învelişului cutanat. Punând în spatele subiectului o cortină de mătase roşie şi fotografiindu-1 cu lumina soarelui iradiindu-i capul, se pot vedea culorile aurei. Ceea ce fusese posibil numai pentru clarvăzători, devine astfel accesibil oamenilor obişnuiţi. Care vor observa cum zona albă a aurei este lărgită la subiecţii sănătoşi şi îngustată la cei epuizaţi sau bătrâni.

De multe ori s-a afirmat că „avem ochi, dar nu vedem". Nu ne rămâne decât să depăşim acest stadiu. Iar dacă - spune tot dr. Chalko, care *nu* a beneficiat în mod *natural* de asemenea capacităţi - ceea ce vedem coincide cu ceea ce văd şi alţii, în special copiii, înseamnă că avem un dar natural ce trebuie acceptat, integrat în cunoaşterea noastră şi studiat în consecinţă. Am menţionat copiii pentru că, până la vârsta de 5 ani, aceştia văd aurele (dacă îi vom observa cu atenţie, vom remarca faptul că ei privesc spre noi deasupra capului nostru!). Şi dacă aura unui străin este mult diferită de cea a părinţilor săi, reacţia este una singură: plânsul. Refuzul contactului.

Aura este ***„semnătura noastră spirituală".*** Cine are o aură luminoasă şi curată este aproape sigur un om bun, în care poţi avea încredere.

Pe de altă parte, o aură întunecată ne atrage atenţia că „purtătorul" său trebuie să ridice multe semne de întrebare. A urma fără discernământ pe cineva cu o asemenea aură, indiferent despre ce fel de activitate este vorba, poate avea urmări negative, uneori ireparabile. Căci poate cel mai important lucru privind aura este faptul că ea ***conţine informaţie.*** Aura omului - şi ***orice*** om are o aură, mai slabă sau mai puternică - este în parte formată dintr-un câmp electromagnetic, cu toată plaja de frecvenţe. ***Citirea sa ne poate oferi informaţii despre bolile noastre, despre dereglările de funcţionare, cu mult înainte ca acestea sa se manifeste efectiv.*** Analiza aurei poate furniza informaţii esenţiale, de la structura propriului ADN şi metabolism, până la activitatea conştientă superioară, inclusiv gândirea, creativitatea şi emoţiile. Culorile aurei, în special ale celei din jurul capului, au semnificaţii speciale, putând „vorbi" despre gândurile persoanei respective, înainte ca acestea să fie exprimate verbal - uneori chiar diferind de ceea ce suntem lăsaţi să aflăm în acest fel. Spre deosebire de vorbe, aura şi modificările sale nu pot minţi. „Acolo" sunt înscrise intenţiile şi adevărata natură umană. Şi când vom înţelege că aura este expusă „la liber", că ne poate fi citită de oricine s-a antrenat să o facă, aşa cum oricine ne observă şi *apreciază* hainele cu care suntem îmbrăcaţi, ne vom controla cu mai multă atenţie ceea ce spunem şi chiar ceea ce gândim.

ENERGII LA GRANIŢELE LUMILOR

Trăim concomitent'm mai ff ÎM *mal* muîte *lumi. Primim în permanenţă* rf fc ^ ?f rfg
„semnale" de Ia acestea, dej *w* Jem /n orice CflZ> *aceasta*
cele mai multe on met măcar nu ^
este imaginea pe care n-o o/ r _^
f voltării sale - sau cel puftn aşa

Ue piramidelor

„ - *~t»*â şi arte",* Matyla Ghyka nota:
I n '.fetica **proporf ťtlor** » «** ? oc t de Marea Piramidă din
»^stwnomiicare,delaHerschell s- P astronomice
şi
Egipt, au fost izbiţi de remarcab^ P ^ ^ ^^ inaedi_
geodezlc:e,. După atâta vreme de la pr.m *V* ^ ^ ^ de b^e
real|z;iri a Antichităţn, ajungem sa ne ^ ^^ ge poat£
Propnet;ăţi trebuie sa ne uimească ^ M caraFcteristici ale piramidei de
afirma c,utOata certitudinea ca mul e al £ ^ ^ ^
inc%f să fie cunoscute, de dese ifr a ^ P ^ ^

it, acum peste 4 000 de an (duP v
™ -1 2niii de ani!), P^amida u. Ke^P _ ^
tima dlîntfe cele şapte mmum al lurnn £ * *
îriceput de secol 21, cu o P g ^^ formanţl La
deosebit de dificil sa se rf cu rfect

sale, Marea
20 de tone fieca e -,
^puternic încât puteau fi va^uw u y
la sut^ jjg ^iiornetri depărtare.

construită şi multe
-.,,-^a Marii ^^'^^ aprinse. Egiptologii
„tradi-alte a^ct€ rămân încă subiecte de d» morminte; după extinderea
ţionaljj, consideră că toate piramidele

studiilor la piramidele mai recent excavate în America de Sud, alţi arheologi cred că o destinaţie alternativă ar fi putut fi cea de temple. Mai recent, o nouă teorie capătă adepţi: piramidele ar fi putut servi drept rezervoare şi chiar rezonatori energetici! O ipoteză sprijinită de faptul că o serie întreagă de scrieri ezoterice menţin vie ideea că în interiorul Marii Piramide s-ar găsi încăperi secrete, nedescoperite încă, unde s-ar afla nepreţuite documente însumând o parte din cunoaşterea Atlantidei dispărute. Şi, la fel de actual ca interes pentru specialişti din diverse domenii, este şi aşa numitul „efect de piramidă", legat într-un mod încă incomplet înţeles de... energiile piramidelor.

Cercetări amănunţite au dovedit că în „Camera Regelui" se produce o evidentă concentrare energetică. Maximumul se înregistrează în locul unde se află amplasat sarcofagul faraonului. Procesul de focalizare debutează la nivelul tavanului camerei regale, ce acţionează ca o lentilă convergentă. Piramida este astfel „plină" de energie vitală! Forma sa geometrică este mai puternic încărcată energetic decât aerul care ne înconjoară. Această formă pune în evidenţă un centru energetic, asemănător cu *chakrele,* centrele energetice ale corpului omenesc. O energie care are o frecvenţă cu atât mai înaltă, cu cât ne situăm mai aproape de vârful Piramidei.

„Moştenitoare", se pare, a marilor piramide de cristal ale atlanţilor, folosite de aceştia pentru ritualurile sacre, Marea Piramidă s-ar putea să fi avut intrarea „protejată" de un câmp energetic vibraţional ce trebuia să „recunoască" amprenta energetică a preotului ce avea acces înăuntru. Există o teorie care susţine că frecvenţele radiaţiilor emise de Pământ şi cele ale radiaţiei cosmice „se amestecă" cu frecvenţele Piramidei, rezultatul fiind o energie specială, proprie Marii Piramide.

Max Toth şi Greg Nielsen, autorii incitantei cărţi ***„Puterea piramidei"*** spun: „Nu există nici o îndoială că fiecare civilizaţie care a construit piramide a făcut-o recurgând la calcule matematice şi astronomice elaborate şi la o tehnică aproape de necrezut a prelucrării pietrei, în civilizaţii separate nu doar de mii de kilometri, ci şi de milenii, pietre cântărind multe tone au fost plasate cu precizie în poziţia ideală pentru înălţarea structurilor piramidale." Concluzia se impune de la sine: ştiinţa şi tehnica implicate în construirea piramidelor egiptene ne fac să ne gândim că au fost „predate" constructorilor de arhitecţi din afara civilizaţiilor respective!

Legende extrem de vechi vorbesc despre camere secrete care aşteaptă să fie descoperite dedesuptul Marii Piramide. Acolo s-ar afla scrieri esenţiale şi obiecte miraculoase, provenind dintr-o perioadă îndepărtată a istoriei noastre. Când aceste camere vor fi descoperite ele vor dovedi în primul rând că piramidele au fost construite cu (multe) mii de ani înaintea datei atribuite astăzi de istorici.

Afirmaţia nu se rezumă la cele trei celebre piramide ale Dinastiei a IV-a, cele ale lui Keops, Kefren şi Mikerinos (jumătatea mileniului trei înainte de Hristos, cândva între 2723 şi 2563), ci şi la altele, printre care piramida ce se crede că ar conţine corpul mumificat al ***Faraonului*** **Akhenaton.** Locul special ocupat de el în istoria Egiptului ne face să reamintim că Akhenaton sau Akhenaten, al zecelea faraon al celei de-a XVIII-a dinastii, a fost numit şi „faraonul eretic", cel care a introdus temporar o religie monoteistă în Egipt, închinată zeului Aton, care personifica discul solar.

Egiptologii încearcă încă să descifreze misterul a ceea ce s-a întâmplat în timpul vieţii faraonului Akhenaton - de ce nu, chiar în documentele îngropate la moartea sa, în mormântul unde s-ar găsi „dosare" esoterice. Dar nu vor deveni accesibile până când nu va veni momentul potrivit şi nu vor fi de faţă oamenii care trebuie. „Oamenii care trebuie" şi „momentul potrivit" sunt două expresii cu o semnificaţie foarte simplă: ambele se referă la acumularea unor cunoştinţe şi a unei înţelegeri care să fie suficiente pentru ca descoperitorilor să li se poată încredinţa cunoştinţe esenţiale supravieţuirii omenirii.

Manly P. Hali (1901-1990), una din figurile marcante ale esoterismu-lui secolului 20, afirmă în cartea sa **„învăţăturile *secrete ale tuturor timpurilor"*** că adevăraţii constructori ai piramidelor au fost atlanţii, ajunşi în Egipt după distrugerea lumii lor. Piramidele nu ar fi deci decât temple dedicate perpetuării cunoştinţelor lor. Secrete esoterice au fost ascunse aici şi, ca o măsură suplimentară de precauţie, au fost scrise într-un limbaj simbolic: doar cei pregătiţi pentru a le primi vor avea capacitatea de a le identifica, înţelege şi, în consecinţă, de a le folosi.

Hali consideră că în adâncurile Marii Piramide se află ascunsă o profundă cunoaştere mistică, o sursă formidabilă de energii subtile, capabile să facă să progreseze lumea la nivelul atins de civilizaţia atlanta. Marea Piramidă ne „previne" asupra acestor lucruri nu doar prin coincidenţele

cunoscute astăzi. Baza ei pătrată semnifică natura ca fundament. Unghiurile sale reprezintă cele patru fețe ale Cunoașterii: tăcerea, profunzimea inteligența, adevărul. Marginile de sud, nord, vest și est semnifică Frigul, Căldura, întunericul și Lumina, iar laturile sale triunghiulare tripla putere spirituală.

Căderea Atlantidei s-a datorat - printre cei care susțin această idee se numără celebrul Edgar Cayce - teribilei corupții care se instaurase acolo, generată de dorința unora dintre preoți de a poseda o putere nelimitată. Atlantida a existat cu adevărat, fiind tot atât de reală ca în **„Crttas"** -scrierea lui Platon. Punctul culminant al civilizației sale a fost atins în vremea când „zeii umblau la un loc cu oamenii". Ce se va întâmpla în viitor? Se va repeta istoria? Sau vor apărea cei demni de a primi secretele scrierilor mistice și esoterice ascunse sub Marea Piramidă. Și dacă da, când se va întâmpla acest lucru? Și cine vor fi aceștia?

„Efectul de piramidă"

Faptul că o anumită formă a incintei în care se desfășoară un anume fenomen - provocat sau natural - îl poate favoriza sau defavoriza, este binecunoscut în știință. Unul din cele mai spectaculoase exemple îl reprezintă, din nou, Marea Piramidă a lui Keops. încă din anul 1936, doi cercetători francezi, A. de Belizal și Leon Chaumery, au obținut un brevet pentru construirea unor „pile cosmomagnetice" care utilizează tocmai această energie de formă.

X Focul *din centru*

Acesta este înțelesul cuvântului „piramidă"! Și nu este o simplă metaforă, ci, după cum afirmă Patrick Flanagan, un asiduu cercetător al piramidelor, cea mai îndelung căutată formă de energie, după cea biocos-mică. El a mai descoperit că Piramida nu doar *acumulează* energie, ci o și radiază prin vârful ei, efectul fiind mai puternic atunci când vârful este ușor aplatizat, așa cum se întâmplă în cazul piramidei lui Keops. (Se crede că piramidele conțineau elemente de construcție care măreau considerabil capacitatea de înmagazinare energetică! Evident însă, piramidele egiptene au fost repetat vandalizate de-a lungul mileniilor...)

)> ***Descoperirea* domnului Bovis**

Ajungând în timpul unei vizite în Camera Regală, francezul Bovis a observat acolo o mulţime de cadavre de pisici şi alte mici animale, intrate accidental în piramidă şi care muriseră de inaniţie. I s-a părut stupefiant că nu exista nici urmă de miros, iar corpurile nu se descompuseseră! Curiozitatea 1-a făcut să disece câteva din aceste animale deshidratate şi mumificate - totul se datora formei piramidei. Aşa s-a născut ideea utilizării efectului şi aşa au apărut modelele „la scară" ale Marii Piramide, folosite în cele mai diverse scopuri, de la ascuţirea lamelor de ras - pentru care cehul Karel Drbal a obţinut patentul cu numărul 91 304 - până la pasteurizarea laptelui şi prepararea iaurtului şi brânzeturilor speciale. Drbal a fost cel care a lansat ideea că *„există o relaţie dară între forma spaţiului interior al Piramidei şi procesele fizice, chimice şi biologice care se desfăşoară în acel spaţiu".* Pentru cercetătorul ceh era clar că forma de piramidă serveşte la acumularea unor energii electromagnetice sau chiar de origine necunoscută.

y ***Taine (încă) inaccesibile***

După cum spune Manly P. Hali în ***„învăţăturile secrete ale tuturor timpurilor",*** piramidele ascund o profundă cunoaştere mistică, încă inaccesibilă, ea va fi dezvăluită celor care o pot înţelege şi despre care există certitudinea că nu o vor folosi în interes personal...

Piramidele egiptene ar avea drept model piramidele de cristal ale Atlanţilor - o afirmaţie la fel de greu de respins cu argumente serioase, pe cât este de greu de susţinut. Ştim doar că preotul putea pătrunde înăuntru aplicându-şi mâinile pe o zonă anume din zidul compact al piramidei. Drept rezultat, se deschidea în el o poartă de acces. Aceşti preoţi sunt cei care, în momentul când s-a constatat iminenţa (şi inevitabilitatea!) dispariţiei Atlantidei, au fost teleportaţi în câteva zone din lume, printre care Egiptul şi America Centrală şi de Sud. Ei au adus cunoştinţele lor, inclusiv cele tehnologice, de care au beneficiat civilizaţiile ce i-au adoptat, fără să ştie cine erau de fapt. Când s-a întâmplat acest lucru? Greu de spus. „Epoca piramidelor" a înflorit în Egipt în a doua jumătate a Mileniului Trei î.Hr. (în perioada Dinastiilor III-VI), când s-au construit aproximativ 80 de piramide. (Multe dintre acestea au ajuns

ruine de nerecunoscut, fiind identificate şi catalogate ca atare doar prin efortul deosebit al arheologilor.) Vorbeam însă despre speculaţiile privind data mult mai veche a construirii piramidelor egiptene. Probabil că, de-a lungul celor aproape opt milenii scurse de la prezumptiva dispariţie a Atlantidei până la debutul Dinastiei a IlI-a, ceea ce s-a construit sub directul control al urmaşilor metropolei dispărute au fost tocmai etajele subterane, astăzi inaccesibile, ale piramidelor. Restul a fost completat... „la vedere". Cea mai bună tehnică de a ascunde ceva! „Efectul Atlantida", dacă există într-adevăr, este evident rezervat viitorului omenirii - celor pregătiţi să-1 înţeleagă şi să folosească fără riscuri energiile subtile oferite de Piramide. Pe care le vom părăsi deocamdată, pentru a ne opri la o altă formă de manifestare a unor energii încă de neînţeles.

Când oamenii se ridică spre cer...

Unul din fenomenele cele mai spectaculoase ale paranormalităţii este cel al biogravitaţiei, interesant mai ales prin aspectul său esenţial: levi-taţia. Cunoscut încă din antichitate, fenomenul a fost înregistrat în toate epocile civilizaţiei, deşi de multe ori a fost considerat rodul imaginaţiei. Cu documentarea actuală însă, şi tehnicile moderne de investigaţie, levi-taţia a putut fi pusă în evidenţă la persoane care nu pot fi acuzate de fabulaţii! Participanţii la un simpozion desfăşurat cu doar câţiva ani în urmă la Lille au fost extrem de impresionaţi de prezentarea levitaţiei de către un şaman african...

> *De când* se... *„levitează"?*

Menţiuni ale levitaţiei se găsesc chiar în Biblie, cum ar fi înălţarea Domnului nostru lisus Hristos! Se cunosc şi numeroşi mistici creştini care, în stare de extaz, ajungeau să zboare prin aer pe distanţe aprecia-bile. Printre martorii unor asemenea fenomene se numără persoane inte-gre, cum a fost Papa Urban VIII (ale cărui mărturii privind levitaţiile Părintelui losif de Copertine au fost utilizate ca documente în timpul procesului de canonizare a acestuia). Au fost consemnate şi levitaţiile unor persoane intrate în istoria parapsihologici, ca Tereza Neumann, Eusapia Paladino, Wili Schneider şi Daniel Home, investigat de nu mai

puţin celebrul Şir William Crookes, cărora ii se adaugă spectaculoşii curieri ai Tibetului care, în stare de transă (mărturiile aparţin Alexandrei David-Neel) pot parcurge zilnic distanţe incredibile - şi pe care scoaterea din transă de către un martor neatent sau rău intenţionat îi poate ucide.

V *Cercetări în prag de secol 21*

Fizicianul V. A. Bunin a „lansat" în 1960 termenul de biogravitaţie pentru a desemna astfel de fenomene; alţii, cum ar fi Henri Coandă, au preferat să le considere manifestări de antigravitaţie. Oricum, interesul oamenilor de ştiinţă pentru ele a existat dintotdeauna, aşa cum se vede şi din cartea profesorului A.P. Dubrov ***(„Contemporary problems of Parapsychology. Parapsychological Research on the Verge of the Twenty First Century. Brief Essay." Publ.*** *House of L. L. Vasilyev Fund of Parapsychology, 1998),* care reia discuţia asupra extinderii conceptului de biogravitaţie, atribuindu-1 unor câmpuri conformaţionale, proprii structurilor biologice, dotate cu proprietăţi cvasigravitaţionale. Cartea este dedicată problemelor majore ale parapsihologici moderne, inclusiv bio-gravitaţia, bioatracţia şi biocomunicarea între om şi celule. Cuprinde şi un comentariu al metodelor de studiu al fenomenelor PSI, acordând o atenţie deosebită controlului stărilor de conştientă în vederea realizării unor „obiective" paranormale. Printre subiectele abordate întâlnim teme care pot deveni subiecte „oficiale" de cercetare în secolul 21: profilul individual al asimetrici funcţionale, nivelul percepţiei extrasenzoriale, contactele la distanţă între un inductor şi un receptor...

în particular, o temă care reuneşte cunoştinţele şi studiile cele mai avansate de fiziologie şi fizică cuantică pentru a descrie crearea unui adevărat creier virtual prin sincronizarea frecvenţelor activităţii bioelec-trice şi interacţiunea transpersonală care rezultă, sau rolul fizicii cuantice în studiul fenomenelor parapsihologice şi importanţa conştiinţei în studiul fenomenelor naturale, anunţă posibila transformare a parapsihologici într-o nouă paradigmă ştiinţifică a mileniului trei.

^ *Gravitaţie-Antigravitaţie*

în ciuda mărturiilor lui .William Crookes, destui cercetători refuză să admită o demonstraţie asemeni celei în care Daniel Dunglas Home s-a ridicat şi a ieşit pe o fereastră a camerei, a zburat deasupra Londrei şi a

TU

reintrat în cameră pe o altă fereastră. Dispuşi să accepte demonstraţii de antigravitaţie cu ajutorul unor instalaţii fizice, oamenii nu le pot accepta cu aceeaşi uşurinţă când sunt realizate de alţi oameni. Şi totuşi, nişte cameramani germani au înregistrat pe peliculă în 1984 un vraci african, Nana Owako (din Togo) care, după ce meditase o zi întreagă în mijlocul unui cerc din frunze şi crengi uscate cărora li s-a dat foc, a fost văzut cum, din mijlocul flăcărilor, se ridica în aer. A rămas suspendat aproximativ un minut, apoi a căzut pe pământ. Analiza filmului de către diverşi specia-lişti nu a putut detecta nici o fraudă, nici un truc folosit la filmare...

Energiile subtile

într-o importantă monografie a profesorului de radiologie şi radiote-rapie de la Spitalul Institutului Karolinska, Bjorn Nordenstrom, se pre-zenta observaţia că, în jurul focarelor tumorilor pulmonare apare o „aură coronară", fără nici un corespondent în vreo modificare anatomo-morfo-logică a focarului neoplazic. Pornind de aici, se constată că întregul organism uman este împânzit de o reţea bine structurată de circuite, de canale de transport a energiei electrice de origine biologică. Activând aceste circuite se produce o activare a circulaţiei energetice, făcând posibile vindecări ale diverselor alteraţii. Lucrările prof. Nordenstrom pun în concordanţă concepţiile fundamentale ale fiziologiei şi medicinii aparţinând celor două lumi atât de diferite: cea occidentală şi cea orientală. Este un pas înainte, spre înţelegerea unor energii „neobişnuite" pentru sistemul de gândire şi cercetare al Vestului: *energiile subtile.*

^ *întrebări decisive*

O serie recentă de conferinţe dedicate influenţei mentale la distanţă asupra sistemelor vii propune câteva întrebări fundamentale pentru viitor: poate o minte să afecteze o alta în mod direct ? Ce rol ar juca ener-giile subtile în astfel de procese? începe fizica modernă să indice drumul spre o serie de câmpuri încă „necartografiate", asociate conştiinţei şi intenţionalităţii? în mod evident interdisciplinare, asemenea întrebări necesită o echipă formată din oameni de ştiinţă - fizicieni, neurobiologi, medici, biochimişti -, experţi în tehnologie şi parapsihologi.

^ ***Forţele secrete ale anticilor***

încă din antichitate se vorbeşte despre o „forţă vitală", o „energie vitală creatoare", specifică fiinţelor vii. Egiptenii o numeau *KA* şi considerau că era creată la naştere, rămânând asociată individului ca un „dublu spiritual" al său. După moarte, *KA* nu dispare, ci „pătrunde" în viaţa de dincolo. Hinduşii au PRANA. Pentru chinezi, baza invizibilă a tuturor fenomenelor şi a vieţii se găseşte într-un câmp de energie subtilă denumită QI (un concept cu o vechime de peste 7 000 de ani) o forţă misterioasă, inepuizabilă şi omniprezentă. Milioane de chinezi recurg zilnic la Qigong, un complex de exerciţii destinate potenţării QI, care combină meditaţia cu mişcările corporale. Dinamică, ambiguă, universală, fundamentală, aflată la originea oricărei manifestări din lumea vie, QI ar putea fi echivalată cu forţa unică despre care fizicienii cred că a dominat Universul în momentul Big Bang-ului. Indiferent de numele pe care i 1-au dat, oamenii au crezut dintotdeauna că în corpul nostru se află o formă specială de energie ce multiplică în noi...

X ***Energia primordială***

Există într-adevăr în corpul omenesc o asemenea energie? Coloana vertebrală se termină cu un os triunghiular denumit *Sacrum.* Latinii îl numeau „Os *Sacrum".* Grecii antici îi spuneau *„Hieron Osteon",* ceea ce înseamnă acelaşi lucru şi subliniau că trebuie să fie ultimul os care să se distrugă atunci când corpul este ars. Ei îi atribuiau puteri supranaturale, la fel ca şi vechii egipteni, care îl considerau „sediul" unei puteri speciale, „înfăşurată" aici, ca într-o bobină, se află energia primordială simbolizată în lumea occidentală prin semnul Vărsătorului şi prin cel al Sfântului Graal, depozitarul apei vieţii, „înfăşurat ca o bobină" se spune în sanscrită, „Kundal". De unde numele de Kundalini pentru energia primordială care aşteaptă să fie trezită în corpul fiecărei fiinţe omeneşti...

Kundalini - forţa care se poate trezi

în concepţiile extrem-orientale, diferitele reţele energetice ale corpului omenesc se află în strânsă dependenţă morfologică şi funcţională cu şapte arii circumscrise şi denumite chakre. Acestea nu doar guvernează

\V

circulaţia energiei vitale, dar *realizează* legătura între organismul biologic şi Cosmos. Sunt adevărate porţi prin care se face schimbul energetic în dublu sens. încercând să investigheze conceptele legate de practicile yo-ghinice, cercetarea biomedicală constată cu surprindere că fenomene considerate până de curând ca aparţinând unor practici ezoterice dintr-un anumit spaţiu al paranormalului, pot fi abordate şi cercetate cu mijloacele pe care ştiinţa le pune la dispoziţie.

^ ***Puterea şarpelui***

înfăşurat, răsucit ca un şarpe, Kundalini, cel care are drept menire să hrănească arborele vieţii aflat în interiorul fiecăruia dintre noi, este menţionat încă din Upanişade. Lui i se atribuie în orice sistem Yoga sediul cunoaşterii absolute. Conştienta prezenţei acestei energii primordiale este considerată de toţi înţelepţii drept cunoaşterea cea mai înaltă. Imaginea sa, încolăcit ca un arc, transmite tocmai acest sentiment de energie potenţială, nefolosită, de rezervor energetic aflat la baza coloanei vertebrale, în unele scrieri clasice, Kundalini este privit sub cele trei manifestări ale sale: de energie universală, de funcţie energizantă a complexului corp-minte şi sub forma conştientei care le include pe amândouă şi asigură legătura între ele. *„Kundalini este una din cele mai mari energii"* spune Gyaneshwara, născut în 1275, şi continuă: *„întregul corp al celui care caută începe să strălucească la trezirea lui Kundalini* ji *impurităţile corpului dispar... "*

^ **Cui *i se deschide lumea?***

Descris de Lao Tse în ***„Tao Te Ching"*** drept *„Spiritul Văii",* un microcosmos nemuritor aflat în interiorul fiinţei noastre, care ne leagă cu Divinitatea, Kundalini poate fi recunoscut în toate culturile şi la toţi marii făuritori de religii. Este prezent de-a lungul *„căii de mijloc"* descrisă de Buddha drept accesul în Nirvana; este şarpele lui Mercur, simbolul alchimic al metamorfozei psihice; simbolul vindecării la Esculap.

în *„Coran",* Profetul Mahomed se referă la *„mâinile care vorbesc"* în ziua renaşterii noastre, iar trezirea lui Kundalini înregistrează un flux de energie sub formă de vibraţii care aduc o senzaţie de rece în palme. Moise vede un rug aprins şi, din voia lui Dumnezeu, toiagul său se transformă în şarpe...

> ***Trezirea***

Simptomele fizice, psihice, emoţionale, pot fi dramatice pentru oricine. O trezire a lui Kundalini duce la transformări fundamentale, acoperind întregul spectru fiziologic, mental, spiritual. Prin corp se pune în mişcare o energie intensă, ce poate înlătura toate blocajele psihice şi chiar să redeschidă accesul la amintiri şi emoţii asociate cu traume şi răni uitate. Deseori sunt generate activităţi fiziologice neobişnuite, cu simp-tome aleatorii, apărând şi dispărând fără cauză evidentă şi nerăspunzând nici unui tratament medical. Se pot instala stări emoţionale inexplicabile şi se pot declanşa experienţe extrasenzoriale. Capacităţile psihice pot cunoaşte deschideri neaşteptate, de la vederea aurelor şi performanţe psi-hokinetice, la precogniţie şi telepatie. Cel în care se trezeşte Kundalini îşi poate descoperi incredibile capacităţi de vindecare. Realizând că există încă „teritorii neexplorate ale minţii", oamenii de ştiinţă contemporani dedică conferinţe ştiinţifice multidisciplinare analizei unor fenomene şi tehnici despre care se vorbeşte de câteva mii de ani, dar care nu au fost cercetate cum se cuvine...

^ **Start mistice *ale conştiinţei***

Este cunoscut şi des folosit termenul de stări alterate de conştiinţă. Dar problemele de diagnostic sunt departe de a fi simple. Pentru că se poate ca o persoană să prezinte simptome extrem de asemănătoare, chiar identice, cu psihozele, maniile, depresiile, cu schizofrenia sau cu o serie de comportări la frontiera tulburărilor de personalitate - dar cauza să fie alta. Să nu fie vorba de o patologie, ci de instalarea unor asemenea stări în urma unor „alarme spirituale". Şi este greu de spus ce efect poate avea în astfel de cazuri recurgerea la metodele obişnuite şi, mai ales, la administrarea de medicamente. Dacă asemenea stări generate de explozii de spiritualitate sunt reale, atunci starea de conştientă alterată în care ajunge individul se deosebeşte esenţial de stările patologice prin sentimentul de pace şi seninătate care se instalează, prin percepţia directă a unităţii lumii şi printr-o înţelegere directă şi superioară a fenomenelor la care avem acces.

INVAZIA PSIHICĂ

O realitate de care eram conştienţi de destul de multă vreme, chiar dacă nu toţi, este cea a agresiunii psihice la care suntem supuşi fără încetare şi prin mijloace din ce în ce mai sofisticate. Faptul că, deşi toţi îi suntem victime, nu toţi am conştientizat agresiunea, această ***nonunanimitate*** *este poate unul din lucrurile cele mai bune întâmplate rasei umane şi care, într-un fel, a reuşit să contribuie la supravieţuirea sa!*

O nouă formă de război?

Este un truism să afirmăm că trăim istorie! Mai mult: în cadrul actualei noastre istorii, prinşi în lupta pentru existenţa cotidiană, scăpăm din vedere faptul că, deşi aparent pacea este instalată în spaţiul limitat în care trăim, suntem conectaţi prin multiple fire nevăzute la o bătălie care se dă în spaţiul orizontului nostru imediat. Suntem conştienţi de nenumăratele victime ale conflagraţiilor armate, dar scăpăm din vedere un alt fel de război, în care suntem nemijlocit implicaţi. Care se poartă cu o categorie de arme mult mai insidioase, care nu provoacă moartea adversarului, ci manipularea şi anihilarea acestuia. Arme capabile să agreseze adversarul fără ca acesta să-şi dea seama de actul agresiunii. Arme delimitate de un domeniu de cercetare aparte, cel al paranormalului.

^ *O noua accepţiune*

Paranormalul trebuie înţeles aici în sens pur statistic: ca o categorie de fenomene şi evenimente aparţinând unei normalităţi absolut obiective, care se produc însă în timp şi spaţiu cu o frecvenţă mult mai scăzută decât fenomenele definite drept „normale". Nici reproductibilitatea lor nu este la nivelul celei a fenomenelor obişnuite, ea fiind guvernată de legi pe care le cunoaştem doar parţial sau, uneori, de loc. Alteori, cel mult intuim aceste legi, ceea ce nu înseamnă ca faptele „paranormale" să fie

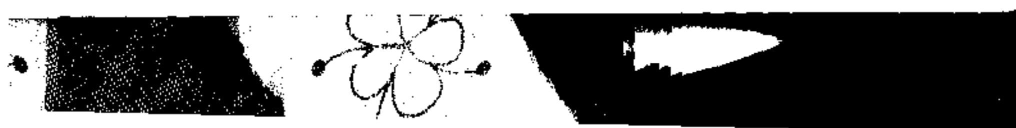
înlăturate din atenţia noastră. Motivul îl constituie nu doar existenţa lor obiectivă, ci şi aplicaţiile practice care pot decurge din aceasta.

^ *Război parapsihologic?*

încă din Antichitate se apela la practici ţinând de domeniul „paranormalului" pentru a obţine avantaje atât în spaţiul de desfăşurare a conflagraţiei, cât şi în fazele de pregătire (obţinând, de exemplu, cât mai multe informaţii asupra viitoarei confruntări). Odată cu dezvoltarea ştiinţelor şi tehnologiei, aceste tehnici s-au rafinat, ajungându-se ca în zilele noastre ele să fie studiate de reţele de instituţii de cercetare care urmăresc crearea de arme, tehnici şi tehnologii neconvenţionale. Războiul nu doar că există, dar el a intrat într-o nouă eră a dezvoltării sale, diversele puteri militare încercând să tragă foloase imediate de pe urma bătăliilor ce se poartă în acest domeniu. Maiorul Iuri Chernishev, din armata rusă, vorbea în 1997 despre armele „PSI" care sunt răspândite pe tot globul, printre ele aflându-se puternice generatoare psihotronice - ce produc unde electromagnetice de mare intensitate care pot fi transmise prin linii telefonice, TV, reţele radio, conducte de aprovizionare şi lămpi cu incandescenţă -, generatoare autonome operând în banda de 10-150 Hz - şi care la frecvenţe de 10-20 Hz generează oscilaţii în domeniul infrasunetelor, capabile să distrugă orice creatură vie şi, în sfârşit, generatoare menite să paralizeze sistemul nervos al insectelor, cu aceeaşi aplicabilitate în cazul oamenilor.

^ *Tehnică şi (para)psihologie*

Subliminal este un termen despre care se vorbeşte încă foarte puţin, dar care există efectiv, cu toate consecinţele sale, unele de-a dreptul funeste. Japonezii pot înregistra mesaje vocale la frecvenţe infrajoase peste înregistrări muzicale, detectabile însă de subconştientul uman, iar ruşii au anunţat că au recurs la această tehnică pentru a reduce alcoolismul şi fumatul! în domeniul vizual se procedează similar: pe fiecare al 25-lea cadru al unui film se înregistrează un mesaj care este destinat exclusiv subconştientului. Vă imaginaţi ce se poate întâmpla când „mesajele" înscrise în acest fel sunt destinate cu totul altor scopuri decât reeducarea băutorilor sau fumătorilor înrăiţi?! Aceeaşi tehnică se poate folosi pentru

a influenţa audienţa unui post de televiziune sau un operator de calculator. Cine stăpâneşte azi tehnicile de ESP - percepţie extrasenzorială -poate determina condiţia şi proprietăţile obiectelor fără a fi necesar contactul cu acestea sau „citirea gândurilor" celor vizaţi! Clarviziunea, pe de altă parte, face posibilă vederea efectivă a unor obiecte situate dincolo de lumea vizibilului, calitate ideală pentru acţiuni de spionaj. Ca şi telepatia, esenţială în operaţii militare sub acoperire pentru că poate furniza informaţii prin simpla transmisie a gândurilor, fără vreun suport material. Telekinezia permite manipularea unor obiecte fizice folosindu-se forţa gândului, în timp ce psihokinezia înseamnă interferarea cu gândurile altora - ce îşi poate dori mai mult un comandant aflat în faţa unei misiuni dificile la nivel strategic sau tactic! Care ar putea în felul acesta să influenţeze atât armamentul şi sistemele de control, cât şi luptătorii din tabăra adversă...

Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier

Nu toţi reprezentanţii cercetătorilor ştiinţifici se situează pe baricadele investigării paranormalului - o parte dintre ei îl consideră în afara ortodoxiei ştiinţifice şi îl combat. Unii se mulţumesc să nu îl ia în considerare, dar există şi o a treia categorie, ce se plasează pe poziţiile investigării sale cu toate mijloacele pe care cercetarea ştiinţifică tradiţională le poate pune la dispoziţie. Interesant este că, mai ales după ce Karl Arbal, inginer ceh, lansase într-o revistă de radiotehnică termenul de *psihotronica* (cel de *parapsihologic* fiind introdus în 1889 de către Max Dessoir), de multe ori progresele cele mai interesante au aparţinut lumii (aparent) izolate în spatele Cortinei de Fier...

j

{ ^ *O conferinţă la Moscova*

Cine nu îşi aminteşte anul 1968! Anul intrării armate a ţărilor socia-liste-surori (cu excepţia României) în Cehoslovacia. Primăvara de la Praga ameninţa „stabilitatea" lagărului socialist... în acelaşi an însă, înainte de trist-celebra zi de 21 august, în luna iunie, o canadiancă, Sheila Ostrander, şi o americancă, Lynn Schroeder, erau invitate să participe la o conferinţă privind ESP - Percepţia Extrasenzorială, care se ţinea la

Moscova. Invitaţia venea din partea unui tânăr entuziast, Eduard Naumov (avea 36 de ani) şi era aproape uluitoare: cu câţiva ani mai devreme, doar pronunţarea cuvântului „parapsihologie" i-ar fi trimis pe toţi în Siberia! URSS se deschisese, incredibil, pentru acest tip de cercetări. „Deschiderea" sovietică de la mijlocul anilor 1960 le-a încurajat pe cele două cercetătoare să le scrie savanţilor sovietici. Spre surpriza lor, scrisorile au primit răspunsuri: o adevărată avalanşă de informaţii despre cercetările PSI din URSS! Invitaţia lui Naumov era doar ultimul act în această incredibilă întâmplare, încurajate, Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder s-au dus apoi şi în Bulgaria, dar aici conferinţa... s-a sfârşit înainte de a începe şi de-abia s-au putut refugia la Praga, de unde au plecat cu câteva zile înainte ca tancurile sovietice să intre pe străzile Oraşului de Aur. „Aventurile" celor două cercetătoare au devenit subiectul unei cărţi apărute în 1971, în care erau prezentate, multe dintre ele în premieră, *descoperirile psihice* din spatele Cortinei de Fier. „Dezgheţul" din ţările de est a dus la scrierea acestei ***„Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier".*** Deşi nu a fost un adevărat *best seller* pentru publicul larg, cartea a devenit totuşi, în timp, o lucrare clasică a genului.

^ *Impact real*

De ce? Pentru că lumea avea în faţă o nouă perspectivă, după primele experimente şi rezultate din anii '50 ale dr. Rhine de la Universitatea Duke. în 1971 autoarele renunţaseră la stilul arid, plin de termeni statistici, adoptat (evident, şi ca o măsură de precauţie - lucrurile erau prea la început!) de către Rhine. Publicarea ***„Descoperirilor Psihice în Spatele Cortinei de Fier"*** făcea ca totul să apară surprinzător de real: rasa umană ajungea să contemple un viitor absolut fantastic, dar în acelaşi timp paralizant. Motivul era simplu: ceea ce „aflaseră" cele două autoare în spatele Cortinei de Fier sugera că noile descoperiri puteau transforma lumea întreagă într-un paradis, dacă erau folosite corect, dar în caz contrar puteau aduce infernul pe Pământ.

^ *Revelaţii... neobservate*

Cele două autoare devin celebre. Publică a doua ediţie a cărţii, scurtând titlul la ***„Descoperiri Psihice".*** Motivaţia noului volum: informaţiile secrete care devin disponibile după încheierea războiului rece.

Revenite în actualitate, Ostrander şi Schroeder publică (1991) a treia carte: ***„Supermemorii",*** cu o prefaţă a lui Uri Geller. Impactul mediatic este minim. Cum s-a întâmplat şi în alte situaţii (în cazul OZN-urilor, de exemplu), s-a spus imediat că era vorba de o camuflare a realităţii sub un senzaţional nejustificat! Degeaba pretinde Uri Geller că toată puterea lui a primit-o de la extraterestri. Degeaba a declarat Stansfield Turner în 1977 la o conferinţă de presă că CIA avea un program operaţional de parapsihologic. Cine să le creadă pe cele două autoare? Şi totuşi, într-un capitol din ***„Descoperirile Psihice"*** ele au descris, în stilul lor propriu, drama experimentelor unui specialist electrician şi ale soţiei sale, din Krasnodar, pe ţărmul Mării Negre, experimente care aduc pentru prima oară, prin această carte, în dicţionarele lumii termeni cum ar fi „corpul energetic" şi „corpul bioplasmatic". Cei doi erau, evident, Semyon şi Valentina Kirlian... Iar una din cele mai importante aplicaţii ale descoperirii lor a fost noua perspectivă pe care au oferit-o asupra milenarei tehnici chineze a acupuncturii: chirurgul rus Mihail Gaikin a arătat că aurele colorate prezente pe fotografiile soţilor Kirlian „erup" din... punctele de acupunctura ale corpului omenesc!

Ostrander şi Schroeder sunt astfel primele care fac cunoscut în lume numele lui Kirlian. Şi tot ele mai au la activ o altă premieră: Karel Drbal, un inginer ceh de radio-televiziune care descoperise că, punându-şi lamele de ras în interiorul unor copii la scară redusă ale marii Piramide a lui Keops, acestea... se ascuţeau singure. Speculaţii despre semnificaţia straniilor dimensiuni ale Marii Piramide existaseră desigur şi înainte. Dar capacitatea aceleiaşi structuri piramidale, atunci când este perfect orientată pe axa nord-sud, de a focaliza o subtilă energie cosmică, refăcând structurile cristaline ale corpurilor, devenea cunoscută de-abia acum...

^ *Domnul inventator Pavlita*

Imaginaţi-vă o masă pe care sunt aşezate nişte obiecte metalice cu forme stranii, de parcă fuseseră realizate de Picasso - cum aveau să le descrie Ostrander şi Schroeder. Imaginaţi-vă doi oameni care... se uită la ele. Le privesc intens, mutându-şi privirea de la unul la altul conform unei scheme uşor detectabile de orice observator extern. Cei doi sunt inventatorul Robert Pavlita (director pentru proiectare al unei uzine cehe

de textile) şi fiica sa, Janna. Scena, prezentată într-un film documentar realizat de un important studio din Cehoslovacia, reda momentul în care cei doi... încărcau energetic corpurile metalice!

Secretul concentrării de energie, susţinea Pavlita, se află în forma corpurilor! Odată ce încărcarea s-a terminat, micile corpuri metalice au fost folosite pentru a pune în mişcare rotoare, pentru a atrage obiecte nemetalice, pentru a grăbi viteza de creştere a plantelor din seminţe sau chiar pentru purificarea apelor reziduale. Pentru a le încărca s-a folosit deci energia psihică a celor doi, tată şi fiică, acea energie care, de-a lungul anilor şi la diverse popoare, s-a numit prana, chi, energie vitală, magnetism animal, forţă odică, forţă eterică, orgone (Reich) sau, în timpuri moderne, energie bioplasmatică şi psihotronică. Unii dintre participanţi au putut merge acasă la Pavlita, unde au asistat la demonstraţii făcute de inventator şi de Janna. Care s-a oferit drept „cobai", supunându-se acţiunii generatoarelor psihotronice. Dacă acestea se dovediseră capabile să omoare nişte muşte, focalizate asupra Jannei, au făcut-o să-şi piardă capacitatea de orientare spaţială şi să intre într-o stare de confuzie şi ameţeală...

Oricât de teribile sunt armele secolului 20, de la bomba atomică la cele chimice şi bacteriologice, ceea ce se prefigurează pentru secolele care vin pare un adevărat coşmar. Ceea ce face total credibilă dezvăluirea unui fost general KGB (Kalugin) că Yuri Andropov a dat ordin explicit să se continue şi să se dezvolte cercetările pentru realizarea de armament psihic. Şi fonduri: 500 de milioane de ruble! Un ofiţer CIA sub acoperire a relatat că a identificat peste 20 de laboratoare ultrasecrete, active încă din anii 1970. Generatoarele supersofisticate de tip Pavlita erau doar unul din „produsele" lor...

Mulţumesc pentru amintirile Dv.!

fii

Chiar şi adversarii parapsihologici vor recunoaşte una din „contribuţiile" cele mai interesante ale acesteia: oameni şi metode efective care să realizeze „accesul" în singura lume pe care încă o mai credem „rezervată" fiecăruia dintre noi - mintea omenească. S-a pus astfel o întrebare de-a dreptul cutremurătoare: **„Pot *fi minţile oamenilor controlate?"***

Răspunsul afirmativ nu mai este contestat de nimeni. Problema este alta. Aproape fără excepţie, cercetătorii din fosta URSS îşi afirmau speranţa că descoperirile pe care le făcuseră vor fi folosite în scopuri benefice omenirii, ceea ce i-a determinat să se implice în acţiuni de spionaj şi contraspionaj; chiar dacă erau perfect conştienţi că aceleaşi capacităţi mentale puteau fi folosite pentru crearea de arme distrugătoare - cum s-a întâmplat la nivelul KGB şi la cel al CIA.

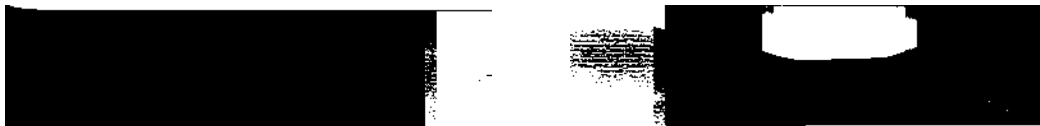
Experimentele finanţate din surse secrete ale ambelor ţări au fost motivate de importante descoperiri psihice. Şi de „nevoia" celor două superputeri... de a se urmări una pe alta. Conform aprecierilor unor surse americane (o comisie de evaluare a Congresului SUA a fost condusă de congresman-ul Al Gore, care a păstrat un constant interes pentru problemele psihice), a existat o permanentă competiţie între cele două superputeri pe parcursul războiului rece, existând premizele ca ele să fi devenit... parteneri la ora actuală, aşa cum se întâmplă în domeniul programelor spaţiale.

X *Legătura este stabilită!*

în versiunea originală a lucrării ***„Descoperiri psihice"*** se menţionează uluitoarea capacitate a sovieticilor de a controla prin telepatie comportarea şi conştiinţa oamenilor, în capitolul despre şocul telepatic *(„The telepathic knockout")* sunt descrise nişte experimente din anul 1924, în care specialişti sovietici induceau subiecţilor o transă hipnotică şi îi trezeau la distanţe de mii de kilometri de locul de plecare! Ceea ce urma era clar: un control total prin sugestie, ducând la îndeplinirea oricărui ordin. O tehnică despre care s-a aflat imediat, fiind preluată de CIA şi, probabil, de alte servicii secrete.

^ *Dizolvarea memoriei*

Unul din aspectele cele mai tulburătoare din carte rămâne cel prezentat în capitolul *„Supermemoria",* unde se dau detalii despre programul american denumit EDOM - Electronic Dissolution Of Memory. Prin blocarea acetilcolinei, un neurotransmiţător, şi prin intervenţia electronică în corpul bioplasmatic, s-a reuşit dizolvarea electronică a memoriei şi transformarea individului într-un automat amnezic, într-un zombie. O tehnică

ce a permis „asigurarea" unor foşti superagenţi secreţi retraşi, neutralizaţi astfel. Aceleaşi tehnici au fost utilizate în experimente cel puţin bizare privind memoria, efectuate asupra unor bolnavi psihic, deţinuţi, prizonieri, dar şi voluntari care au ştiut foarte bine la ce se supun, un program desfăşurat în anii 1960 şi stopat printr-o decizie a Congresului SUA în anul 1976.

^ ***„Oferta" personalităţilor multiple***

Cele mai senzaţionale experimente în domeniul memoriei au fost probabil cele inspirate de tulburările înglobate sub titlul de „personalitate multiplă". Recent, au fost dezvăluite experimente americane de „însămânţare artificială" a mai multor personalităţi în acelaşi corp, fiecare cu „banca sa de memorie", inaccesibilă personalităţii „conlocuitoare". Un medic din CIA, Gil Jensen, ar fi creat astfel o personalitate, Ariene Grant, în corpul unei celebre topmodel a anilor '50-'60, Candy Jones, prin hipnoză şi droguri care modificau memoria. Super-antrenată ca spion, reflexele-memorie ale Arlenei erau declanşate prin apeluri telefonice în timpul turneelor de prezentare ale frumoasei sale „gazde", Jones îndeplinindu-şi astfel sarcinile secrete, de care nu era conştientă.

Totul devenea posibil datorită programului de Control Intracerebral Radio-Hipnotic, bazat, se pare, pe descoperirile sovietice privind manipularea electromagnetică a corpului bioplasmatic. Inutil de subliniat că nici sub cea mai grea tortură, personalitatea primară nu poate accesa banca de date a celeilalte personalităţi...

Indetectabil?

Spre sfârşitul celui de-al doilea război mondial, cercetări tehnologico-ştiinţifice avansate au permis declanşarea unui nou tip de conflagraţie: „războiul invizibil", întregi populaţii „inamice" au putut fi cucerite... fără ca acestea să-şi dea măcar seama că începuse vreun război! Există arme invizibile, a căror existenţă viitoarele victime nici măcar nu o bănuiesc. Ele nu pot fi detectate
populaţii întregi sau le transfor
împotriva lor? înlăturând vălul sec

>• *Războinicii lumii moderne*

Experimentarea primei bombe atomice la Alamogordo a schimbat concepţia războiului planetar, în scurta explozie de lumină care 1-a făcut pe conducătorul ştiinţific al Proiectului Manhattan, J. R. Oppenheimer, să murmure îngrozit: *„eu sunt moartea, distrugătorul lumilor",* s-au putut întrezări siluetele războinicilor lumii moderne. Oamenii de ştiinţă care construiseră bomba dintr-un elan patriotic au realizat, prea târziu, că Pământul întreg poate fi distrus. „Vechiul" război convenţional, limitat, neimplicând populaţia civilă, nu mai exista. Praful de puşcă era lăsat ţărilor nenucleare şi revoluţionarilor întâmplători... însă noul război era prea... vizibil, prea zgomotos. Se impunea o altă variantă, ce s-a adăugat la ceea ce vom numi...

X *Arsenalul magic*

Considerându-se în posesia unui control absolut asupra propriei populaţii, au existat guverne de-a lungul istoriei care au autorizat experimente la scară mare, de-a dreptul cumplite. Surse ieşite de curând de sub „pecetea tainei", vorbesc despre *„OPERATION BIG CITY",* care a însemnat infectarea între 1949-69 cu viruşi mortali a unor întinse regiuni urbane din Hawaii, Alaska, New York, Florida şi California. Norii invizibili ai morţii au fost răspândiţi deasupra New York-ului şi în tunelele Lincoln şi Holland. Au urmat epidemii de encefalită şi tuse convulsivă. Documente incredibile privind războiul biologic au văzut în sfârşit lumina zilei: acţiunile din SUA, Marea Britanic şi URSS descrise în ele, par a se afla la limita ficţiunii! Dar totul a fost extrem de real. Războiul Biologic a fost folosit în Coreea şi Vietnam, iar scurgerile fatale de viruşi de antrax din bioarmele depozitate la Semipalatinsk nu vor fi uitate multă vreme -chiar în ultimii ani, sute de oameni au murit în agonii teribile ca urmare a acelor zile. Şi tehnicile actuale, bazate pe aşa numitul ADN Recombinat, ameninţă cu posibila „lansare" a unor viruşi mutanţi care s-ar putea să nu mai fie niciodată anihilaţi.

^ Holocaustul *invizibil*

Şi totuşi nu acesta este ultimul pas: pot exista lucruri mai grave. Iradieri cu ultrasunete care pot declanşa leziuni interne fără nici o picătură de sânge şi fără a lăsa vreo urmă pe piele. Diverse substanţe psihotrope

pot fi administrate unui politician sau unei populaţii întregi, inducând euforie, depresie sau stări de transă. ***„Stargate"*** este nu doar titlul unui serial de succes, ci şi cel al unui proiect secret de „citire a gândurilor" fără contact direct cu subiecţii. Cercetările privind clarviziunea permit observarea, în scopuri de spionaj, a unor obiecte aflate dincolo de limitele vizibilului. Operaţiunile sub acoperire, cu care ne-au familiarizat filmele de acţiune, se efectuează de multe ori recurgându-se la tehnici telepatice. Iar rezultatele obţinute în studierea şi practicarea telekineziei fac posibilă perturbarea funcţionării armelor de distrugere în masă ale inamicului...

Acum putem vorbi...

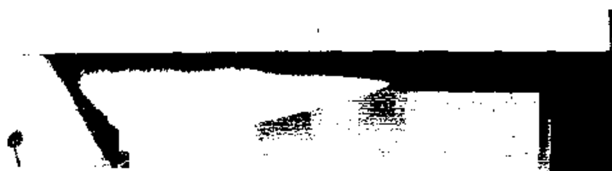
Un text publicat la Moscova în anul 1994 este tradus din limba rusă de către CIA. Titlul: ***„Armele Psihotronice, Mit sau Realitate?"*** **Doi** ani mai devreme, în 1992, cunoscuta companie americană de televiziune NBC difuza programul intitulat „Now it can be told" - „Acum putem vorbi". Subiectul: posibilitatea recurgerii la indivizi cu un puternic bio-câmp personal, în scopuri militare. Bugetul anual avut la dispoziţie în acest scop: un milion de dolari. Rezultate: detectarea unor concentrări de trupe inamice, a depozitelor de armament sau a ostaticilor...

^ *Programul Aquarius*

... este numele unui program special al Marinei americane care a urmărit descoperirea unor „clarvăzători" capabili să localizeze submarine sovietice. Experienţa a fost continuată, recurgându-se la subiecţi cu calităţi telepatice pentru influenţarea stării de sănătate a unor personalităţi politice (fapt care, oficial, a fost evident negat). începând cu anii '80, asemenea probleme au început să atragă interesul „deschis" nu doar al ziariştilor, ci şi al unor cercetători militari şi civili pentru studiul problemelor bioenergiei, asociate cu ceea ce în mod obişnuit calificăm drept „capacităţi umane paranormale".

> *Vest-Est*

Interesul pentru diferitele metode de primire şi transmitere a informaţiei fără implicarea organelor de simţ obişnuite ale omului s-a manifestat public în societăţile occidentale şi mai puţin, deloc sau chiar a fost

oficial interzis în ţările est-europene. în aceeaşi categorie se plasează mecanismele de influenţare de către om a obiectelor şi fenomenelor fizice fără nici un efort muscular. Termeni ca *parapsihologie* sau *psihotronică* au devenit familiari oricui. „Promisiunea" creării de dispozitive tehnice bazate pe energia unui biocâmp (care există în jurul oricărui organism viu) a atras multă lume. Aşa s-a născut şi a intrat în vocabularul militar termenul de „arme psihotronice". Arme cumplite, care utilizează proprietăţile paranormale ale organismului uman. Grupuri de entuziaşti din ţările din Vest afirmă din nou priorităţi ştiinţifice în studiul fenomenelor paranormale. Reviste de largă accesibilitate sau specializate, monografii şi recenzii sunt dedicate aceleiaşi teme. Seminarii şi conferinţe, deseori la nivel internaţional au început să aibă un subiect preferat: ***ştiinţele şi fenomenele parapsihologice.***

în acelaşi timp însă, mulţi cercetători, în special din domeniul psihologiei, au adoptat o poziţie fermă de refuz al acestor fenomene - ajungând până la a le nega existenţa - sub motiv că nu corespund standardelor cercetării ştiinţifice moderne. Şi totuşi, la mijlocul anilor '80 s-au publicat studiile prof. W. Paeshcke din Stuttgart care a recurs la câmpuri generate artificial pentru a afecta potenţialul energetic al unei persoane, aceasta manifestându-se, în anumite condiţii, de-a dreptul excepţional. Dr. A. Puharich,„fost cercetător la NASA, a studiat efectul unor ciuperci otrăvitoare asupra posibilităţii de transmitere a informaţiei între oameni aflaţi la mari distanţe. Un alt american, Robert G. John şi echipa sa de la Universitatea Princeton, au aplicat legile mecanicii cuantice pentru evaluarea fenomenelor parapsihologice, în sfârşit, dr. Z. Harwalick din SUA s-a concentrat asupra mecanismelor interacţiei organismului uman cu anomaliile geologice. S-a vorbit în numeroase articole despre posibilitatea utilizării în scopuri militare a descoperirilor din domeniul bioenergiei şi parapsihologici. Departamentul pentru Apărare al SUA a contribuit la finanţarea primelor proiecte - doar cu 6 milioane de dolari, însă... începutul era făcut. Imediat s-a trecut la alte tipuri de programe, cum ar fi „Sisteme de transmitere a informaţiei biologice nestudiate până în prezent". Rezultatele obţinute nu au mai fost însă făcute publice...

VIRTUOZITĂŢI PARAPSIHOLOGICE

Praga este, *fără îndoială, un* oraş deosebit. *Mai mult poate decât pentru incredibila sa frumuseţe, el este atât de special datorită repetatelor sale „apropieri" de aspectele cele mai ezoterice ale ştiinţelor...*

In oraşul Golemului

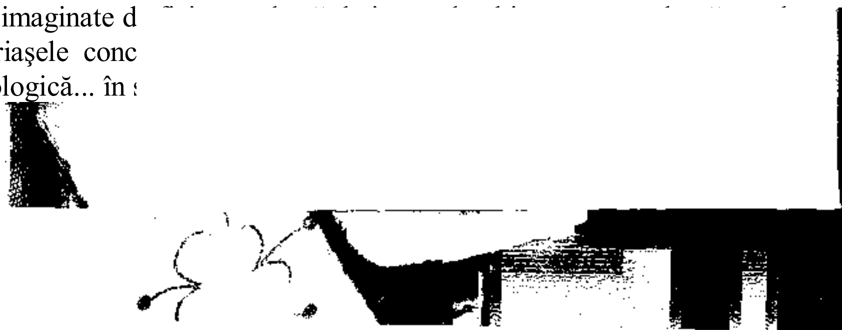
Comunicare între două celule? Dialogul fără cuvinte între două minţi? Dacă Marte este departe, iar uluitoarele dezvăluiri ale unor posibili călători spaţio-temporali sunt greu de verificat, unele lucruri rămân foarte aproape de noi - deşi nici ele nu sunt uşor de înţeles şi, mai ales, de demonstrat... Dar dacă ne modificăm punctul de vedere? Am putea oare schimba ceea ce ni se pare de neschimbat? Sau chiar crea ceva ce nu există?

^ *Muzeul căilor ferate*

Praga. Clădirea austeră a Casei de Cultură a Muncitorilor de la Căile Ferate, în spatele Muzeului Naţional, în sala principală de conferinţe se aprind becuri a căror lumină de-abia pătrunde pe la marginile unor draperii grele, negre. Sala este arhiplină. Pe scenă, un tânăr: Tofik Dadaşev din Azerbaidjanul sovietic. Trăsăturile îi sunt deformate de concentrarea intensă care îl stăpâneşte şi spectatorii au senzaţia că din trupul său ţâşnesc flăcări de energie. Scopul prezenţei sale? O demonstraţie de telepatie în faţa Primei Conferinţe Internaţionale de Psihotronică.

^ *Un* neologism

Psihotronica, termen propus în Cehoslovacia, cuprinde întreaga problemă a integrării omului în universul său, modul în care interacţionează cu celelalte corpuri fizice, vii sau neînsufleţite, de la cele mai mici particule imaginate d
şi uriaşele conc
astrologică... în

participanţi din Rusia, ţările Europei şi de peste Ocean. Cu căşti pe urechi, ascultă discuţii şi relatări traduse simultan în cehă, rusă şi engleză. Şi, dintr-o dată, Dadaşev face o alegere: Lois Pengelly, o tânără americancă. La un semn, este legat la ochi cu o bandă neagră şi groasă, dar nu se mulţumeşte cu atât: peste cap îi este trecută o glugă grea, ce coboară până spre piept şi care îi este legată cu un nod în jurul gâtului. Lois primeşte o instrucţiune printr-un difuzor: trebuie să aleagă o persoană din sală -dar în gând. Apoi trebuie să-1 ghideze, cu puterea gândului, pe Dadaşev să identifice persoana respectivă.

^ *Vocea din difuzor*

. Dadaşev coboară în sală şi, cu mâinile întinse, îşi caută drumul. Se loveşte de o masă. Se opreşte dezorientat. Reia drumul. Aproape de jumătatea sălii, se întoarce, reface drumul. Iarăşi se opreşte. Vocea aspră şi puternică ţâşneşte din nou din difuzor: „îţi cere să te concentrezi mai puternic şi să-1 conduci!" Dadaşev reia drumul. Brusc, se mai opreşte odată - doar pentru a schimba direcţia, în faţa uneia din mese îl ia de mână pe un participant care privea înmărmurit de pe scaun, conducându-1 spre scenă. Urcă cele câteva trepte cu alesul său şi cu Lois. îşi scoate legătura de la ochi: „am ales corect?" Tot ce poate spune Lois este: „eşti fantastic!" Lumea izbucneşte în ovaţii: 250 de martori! întâmplarea a fost relatată de un participant, un psiholog profesionist care a confirmat absenţa oricărei înşelătorii. Deşi... cum a putut reuşi Dadaşev aşa ceva?

Atenţie, se citesc gândurile!

în centrul studiilor de psihotronică se află problema minţii - sau, dacă preferaţi, a conştiinţei - mai corect spus a ***conştientei.*** Şi a modului în care aceasta poate afecta lumea materială din jurul nostru. lână nu demult se discuta ***daca*** poate avea loc aşa ceva. în prezent, polemica se poartă asupra modului cum se realizează acest lucru.

^ *Psihotronica*

Cazuri de personalităţi ştiinţifice, cum este Şir William Crookes, care s-au interesat de domeniul paranormalului, sunt bine cunoscute. Dar nici chiar prestigiul său nu a reuşit să impună o evidenţă experimentală

p

suficientă pentru a scoate parapsihologia din zodia neîncrederii (dacă nu a ridicolului) la început de secol 20. A venit apoi anul 1935, când psihologul american dr. J. B. Rhine a efectuat cercetările de pionierat care aveau să impună metode acceptabile din punctul de vedere al ştiinţelor şi termenii de bază ai limbajului parapsihologic, utilizaţi şi astăzi.

Unul din centrele cele mai importante s-a format la Praga. Din nou apare faimoasa capitală europeană, Oraşul de Aur, care a fost în acelaşi timp al celebrilor Rudolf al II-lea, Împăratul-Alchimist, Tycho Brahe şi Johannes Kepler - mari astronomi - dar şi locul de „naştere" al Golemului Rabinului Low...

Totul a pornit de la Societatea de Cibernetică Aplicată şi Departamentul de investigaţii psihotronice al dr. Zdenek Rejdak care, împreună cu Max Toth, aveau să iniţieze conferinţele pragheze în domeniul psihotronicii, devenite imediat cunoscute în lume. De la profesori de fizică şi psihologie, la medici şi psihiatri, un număr impresionant de personalităţi traversau oceanul pentru a fi prezente la Praga!

y *Atingerea minţii*

Un cunoscut chimist de la IBM (Sân Jose, California), Marcel Vogel, vorbind despre interacţia dintre om şi obiectele vii, relatează relaţia care se stabileşte cu plantele. Doar că, pentru a comunica într-adevăr cu ele - şi cu alţi receptori - este necesar la început ca o anume „sarcină", o încărcătură de energie, să fie „descărcată" de experimentator în mediul înconjurător. Obiectul asupra căruia se focalizează interesul experimentului este astfel protejat, „ecranat" de orice influenţe secundare. Şi, în acelaşi timp, canalele de comunicare sunt deschise.

Distanţa între experimentator şi obiect nu are o relevanţă deosebită -poate depăşi 100 m în cazul comunicării cu plantele. Dar că ea **există** au demonstrat-o generatoarele şi motoarele psihotronice, echipamente perfecţionate de un alt ceh, Robert Pavlita.

Asemenea modalităţi psihotronice de comunicare desfid orice explicaţie convenţională mărginită la domeniul ştiinţelor tradiţionale. Ceea ce se întâmplă de fapt este un fel de „atingere a minţii" ce îşi lasă o incon-fundabilă amprentă asupra tuturor participanţilor implicaţi, indiferent de care parte se află...

Destinaţie necunoscută?

Omul poate înregistra cele mai neînsemnate modificări ale câmpului magnetic terestru - nu trebuie să considerăm această afirmaţie drept una inacceptabilă, de vreme ce s-a dovedit că ochiul omenesc este sensibil chiar şi la un singur foton (practic, nici un dispozitiv experimental nu *realizează* o performanţă similară cu o precizie comparabilă)!

Această sensibilitate a omului poate fi una din explicaţiile radiesteziei - identificarea, în primul rând, a apelor subterane cu ajutorul unei crenguţe sau, mai recent, cu un pendul.

Dar, în anii '90 ai secolului trecut, U.S. Geologica! Survey a publicat, în revista sa de specialitate şi în alte mensuale ştiinţifice, articole prin care afirma că o asemenea procedură este absolut lipsită de orice fundament ştiinţific, indiferent că se pretinde a se găsi apă, metale, comori, petrol, fiinţe sau orice altceva.

în paralel, la o conferinţă din Praga, un mineralog sovietic a vorbit despre aceeaşi metodă (numită în URSS *„localizare bio-fizică"),* afirmând că el şi colegii săi din Siberia au reuşit să localizeze zăcăminte minerale la adâncimi de peste 1000 m şi să cartografieze zonele respective, inclusiv din elicoptere deplasându-se cu viteze de 200 km/h.

Se poate deci pune întrebarea dacă mintea omenească este capabilă:

1) Să răspundă acţiunii unui câmp magnetic?

2) Să intre în comunicaţie prin intermediul acestuia (care, de o ma nieră de neînţeles la ora actuală, penetrează întregul Univers) cu diverse componente ale acestui Univers, creaturi sau lucruri?

Orice dispozitiv ar folosi un radiestezist, acesta este doar o antenă care amplifică semnalul emis de obiectul căutat. Mijlocul la care recurge experimentatorul este „programarea" minţii sale, focalizând-o pe ţintă. Iar acurateţea datelor obţinute, scoasă în evidenţă de comparaţia cu cele produse prin intermediul altor metode, sugerează că, la un moment dat, ea s-ar putea impune într-o competiţie cu metode indiscutabil mai scumpe şi nu cu mult mai eficiente.

Fizica ar putea fi pregătită pentru a accepta influenţa minţii asupra materiei. Este poate momentul să ne întrebăm asupra direcţiei pe care o va urma cunoaşterea omenească...

Proiecte secrete

Mulţi 1-au considerat pe Wilhelm Reich un geniu şi nu doar într-un singur domeniu, ci în egală măsură în ştiinţă, medicină şi psihologie. A fost o adevărată mină de aur pentru serviciile secrete! Dar, deşi a donat ideile şi invenţiile sale fără să ceară nici un fel de compensaţie, Reich a fost urmărit de agenţi federali, ajungând chiar la închisoare „pentru practicarea medicinii fără licenţă". Ideea sa - o energie electromagnetică de o formă mai specială - şi tehnicile concepute de el pentru controlul vremii şi al minţii omeneşti au fost integrate în programele şi proiectele oficiale cele mai secrete...

X *Baze psihice*

Faptul că importante cercetări în acest domeniu au fost posibile datorită dezvoltării unor mari instalaţii şi institute de fizică (cum au fost Laboratoarele Naţionale Brookhaven), era un lucru de aşteptat. Că, la un moment dat, guvernul american a luat hotărârea de a opri cercetările destinate controlului minţii, a fost o decizie normală. Dar tehnologiile se pare că încăpuseră pe mâinile cui nu trebuie. Şi fuseseră deja folosite ca atare. „Bazele psihice" nu mai puteau fi oprite. Mai mult, o serie de directori de proiecte, dezorientaţi de hotărârea Congresului, ar fi luat legătura în secret cu reprezentanţi ai unor eşaloane superioare şi cercetările ar fi continuat, implicând din nou nume cunoscute în lumea ştiinţei. Aşa s-a ajuns să se vorbească de proiecte de mare amploare cum au fost (mai sunt încă?) *Phoenix* şi *Montauk.* „Subiecţii" experimentelor erau vizitatori ocazionali ai locurilor unde existau baze subterane şi chiar copii aduşi intenţionat acolo...

^ Omul şi *maşinile*

O serie de date au devenit accesibile în urma audierilor Comitetului Senatorial Church, în anii '70. Chiar dacă ele nu au fost decât...... zgârie turi" pe vârful iceberg-ului. Confirmări ulterioare au venit în anul 1994, când noi audieri au avut loc, organizate de Comitetul Senatorial pentru Problemele Veteranilor (prezidat de John D. Rockefeller). Ele erau dedi cate cercetărilor asupra efectelor armelor chimice şi biologice şi celor

privind folosirea drogurilor şi a tehnicilor electromagnetice pentru controlul psihic şi fizic al oamenilor.

Iată cum arăta, se pare, o „agendă zilnică" la Montauk: persoane cu capacităţi psihice dovedite erau cuplate prin intermediul unui echipament psihotronic la calculatoare care puteau converti fronturile de undă ale gândurilor lor în format digital, transferându-le la emiţătoare EM/RF de mare putere, ce transmiteau semnale ce puteau altera gândurile, minţile şi conştiinţa oamenilor care le-ar fi recepţionat. Conform rapoartelor, unele experimente au reuşit materializări şi teleportări, la diverse nivele de stabilitate şi durată, a obiectelor vizualizate de mediumuri - oameni cu capacităţi paranormale, aşa-numiţii „psihici".

^ *Pachete de spaţiu şi timp...*

Unele din cele mai senzaţionale experimente au fost probabil cele destinate „împachetării" controlate a spaţiu-timpului. Echipamentele folosite făceau parte din cele inventate de Tesla şi se bazau pe elaborările teoretice ale lui Von Neumann şi pe conceptul fizicianului Frank Tippler, care imaginase un mod de obţinere a unei găuri negre artificiale, controlabile. Cum se proceda apoi? Li se cerea "psihicilor" să stabilească „destinaţii" în diverse dimensiuni şi timpuri, să le vizualizeze şi apoi să focalizeze într-acolo vârtejul energetic creat. Deplasările interdimensionale şi chiar modificările propriului nostru continuum spaţio-temporal nu mai erau imposibile. Aşa s-a creat, se pare, şi acel „tunel", 40 de ani înapoi în timp, cu *Experimentul Philadelphia.* Speriaţi însă de rezultate, de tot ce se întâmpla, cei implicaţi în cercetări au sabotat din interior întregul proiect...

Am amintit numele lui Von Neumann, care a rămas în cadrul Experimentului Philadelphia (unele surse spun că a devenit directorul său) după Tesla. Se crede că motivele numirii lui au fost legate de clarificarea unor aspecte fundamentale ale modalităţii de a „trimite" oameni în alte dimensiuni spaţio-temporale, fără ca aceştia să sufere traume majore. Spre deosebire de Tesla, Von Neumann nu avea „aplecări" spre consideraţii de parapsihologie. Unii spun că nici disponibilităţi metafizice, ceea ce este o afirmaţie fără obiect, pentru că metafizica este imprimată „genetic" în structura oricărui matematician de valoare! Şi totuşi, Von Neumann nu a putut ocoli parapsihologia: se contura din ce în ce mai

precis existenţa unei „matrice spaţio-temporală" a oricărei fiinţe *(generată odată cu conceperea, cu încarnarea sa),* cu care un element al acesteia (spirit? suflet? altceva?) să rămână în legătură, într-o rezonanţă permanentă, care să asigure indistructibilitatea sa la deplasarea şi apoi revenirea dintr-o altă dimensiune.

Geniul matematic al lui Von Neumann este cu totul extraordinar, iar multe dintre lucrările sale se citesc şi astăzi cu reală emoţie. Perioada pregătirii şi efectuării *Experimentului Philadelphia* se suprapune peste cea a evoluţiei finale a realizării primului calculator în sensul pe care îl dăm astăzi acestui termen: ENIAC *(Electronic Numericul Integrator and Computer),* datorat lui John Eckert şi lui John Mauchly, primul calculator electronic dotat cu un program universal, dar şi al publicării de către Von Neumann a Raportului despre EDVAC *(Electronic Discrete Variable Computer),* punând la dispoziţia tuturor un proiect apărat până atunci de secretul prevăzut în brevetul său. Era începutul Erei Calculatorului. Combinând geniul matematic al lui Von Neumann cu geniul tehnic al lui Tesla, nu credem că este chiar atât de imposibil să acceptăm ca... „ipoteză de lucru" existenţa, pe de o parte, a posibilităţilor de calculare a unor coordonate spaţio-tempo-rale şi, pe de alta, de realizare a unui echipament psihotronic capabil să recepţioneze, amplifice şi retransmită frecvenţele proprii gândurilor umane. De ce doar „psihicii", oamenii cu „capacităţi paranormale" să poată ajunge la asemenea performanţe?! Şi de aici la „aplicaţii" cum ar fi controlul minţii sau trimiterea unei nave cu echipaj uman într-o altă dimensiune nu mai este o distanţă chiar atât de mare...

PORŢI SPRE UNIVERSURI PARALELE?

Dacă i-aifi vorbit unui fizician sau unui matematician acum 20 de ani despre dimensiuni suplimentare ale Universului sau despre universuri paralele cu al nostru, cel mult ar fi zâmbit îngăduitor. Dacă ai fi trimis la o revistă de specialitate, indiferent din ce ţară, un articol ştiinţific tratând asemenea subiecte, un semn de politeţe ar fi fost să pretindă că nu au primit niciodată articolul respectiv. Acum, cele mai prestigioase publicaţii includ asemenea articole, iar cele două probleme pun pe gânduri tot mai multă lume...

O veche problemă - halucinaţiile

*

In spitalele psihiatrice din întreaga lume sunt internaţi pacienţi cu halucinaţii vizuale. De multe ori acestea sunt provocate de crize de *delirium tremens,* dar şi recurgerea la droguri poate fi inclusă printre sursele frecvente. Problema este însă alta: multă vreme, nici un psihiatru nu a fost dispus să creadă că imaginile halucinatorii pe care bolnavii le acuză ar putea fi de fapt nişte reprezentări pe care aceştia le văd în realitate, şi nu simple plăsmuiri ale unor minţi bolnave. Situaţia s-a schimbat însă într-o mare măsură începând din anii 1970...

^ ***Teorii şi controverse***

... când dr. Krohalev, de la o instituţie psihiatrică din oraşul Perm, în Rusia, a avut ideea că halucinaţiile sunt imagini reale produse de creier printr-un anume mecanism patogenetic şi în acest caz ele ar trebui să poată fi înregistrate. Aceasta a generat mari controverse printre specialişti şi o mare abundenţă de teorii care încercau să lămurească mecanismele producerii halucinaţiilor: alterarea morfologică a unor elemente periferice ale ochiului (opacifieri ale corneei sau cristalinului, afecţiuni ale retinei sau nervului optic etc.), excitaţii mecanice la nivelul centrilor

psihosenzoriali, un deficit al circulaţiei sangvine corticale, procese de tip holografic (teoria din 1971 a lui V. T. Bahur)... încă din 1889 se obţinuseră rezultate spectaculoase, cum ar fi demonstraţia de către F. Grinn: privind timp de 15 secunde un bec extrem de puternic şi aţintind apoi imediat privirea asupra unei plăci fotosensibile timp de un minut, se imprima pe aceasta conturul microscopic al filamentului becului...

^ Spaţiul *halucinator*

Aprofundând asemenea cercetări, J. R. Smithies publică în 1958 cartea ***„Asupra spaţiului şi timpului imaginilor",*** în care demonstrează existenţa unor proprietăţi topologice şi metrice ale imaginilor halucina-torii, moment în care este elaborată şi noţiunea de „spaţiu halucinator". Asupra acestuia se emite ipoteza că ar aparţine unui teritoriu cu proprietăţi speciale şi posedând caracteristici care s-ar putea să nu fie euclidiene. Krohalev enunţă cu această ocazie ipoteza că în producerea halucinaţiilor vizuale are loc o anteroproiecţie a imaginilor în spaţiul halucinator din câmpul vizual, ele fiind vehiculate de o purtătoare electromagnetică şi, ca urmare, putând fi fotografiate. Folosind un aparat de fotografiat la care adăugase un manşon de la o cameră destinată fotografierii subacvatice, pentru obscurizarea spaţiului în care se formează imaginea halucinato-rie, Krohalev reuşeşte să obţină primele fotografii ale halucinaţiilor produse de o criză de delirium tremens.

y *Fotografiile lui Fukurai*

Dar cercetările sale fuseseră devansate încă din 1910 de fotografiile japonezului Tomokichi Fukurai. El reuşeşte să obţină pe hârtie fotografică imaginea uneia din ideogramele alfabetului japonez, în timpul experimentelor de clarviziune cu Ikuko Nagao, soţie de judecător (imaginea se putea obţine şi pe filme ambalate opac, chiar dacă erau multistratificate). El numeşte acest procedeu *nenagrafie* şi îl descrie câţiva ani mai târziu la un congres internaţional de psihologie la Londra. Cum se întâmplă însă atât de des, singura urmare este că experimentele generează suspiciuni şi, calomniat, Fukurai este obligat să demisioneze din învăţământ. Doamna Nagao acceptă să fie verificată de o comisie şi face demonstraţii clare. Cu toate acestea, după un număr de asemenea demonstraţii i se spune că...

trişează. Tulburată, va alege soluţia ultimă a japonezilor: sinuciderea. După doar câţiva ani, Fukurai alege şi el aceeaşi soluţie.

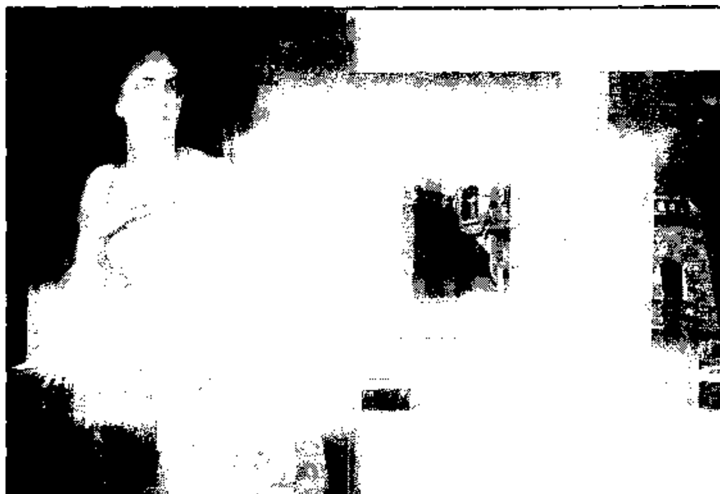
Ideea sa rămâne însă şi, în 1933, Koichi Mita uimeşte o audienţă de peste 4 000 de persoane „nenagrafiind" imaginile feţei nevăzute a Lunii. Imaginile, imprimate de Mita pe şase filme, vor fi păstrate ca document. Confirmarea vine de-abia în 1959, când o sondă spaţială sovietică fotografiază pentru prima oară direct această zonă necunoscută până atunci pământenilor...

Psihofotografiile lui Haşdeu

Posibilitatea existenţei universurilor paralele, recunoscută şi amplu comentată de oamenii de ştiinţă, a făcut dacă nu imposibilă, cel puţin greu de respins fără nici o investigare ulterioară, realitatea acestor manifestări extraordinare pe care le numim fenomene paranormale sau parapsihologice. Unul dintre acestea a fost amintit într-un capitol anterior. Revenim la el pentru a discuta interesantele experienţe în domeniul paranormalului ale marelui nostru scriitor şi enciclopedist, Bogdan Petriceicu Haşdeu. Cel care a fost profund afectat de pierderea fiicei sale, lulia.

^ *O relatare a lui George Călinescu*

După dispariţia la doar 19 ani, la 17 septembrie 1888, a luliei Haşdeu, tatăl ei a devenit un adept al spiritismului, încerca cu disperare să ia legătura cu fiica sa, recunoscută de toată lumea drept un geniu autentic. Celebrul critic, George Călinescu, îi dedică, de altfel, câteva rânduri foarte interesante: *„încredinţat de caracterul ştiinţific al experienţei, nădăjduia chiar să fotografieze spiritele, în acest scop, în enorma sa odaie de la Arhive, în care dormea, astupa toate ferestrele cu groase perdele de rips galben închis, iar între pat şi ferestre punea un paravan. Un aparat fotografic cu obturatorul închis şi acoperit cu satin negru, căptuşit tot cu catifea neagră şi, ceva mai la o parte, o lampă roşie de cameră obscură şedeau în permanenţă de la miezul nopţii până la cinci dimineaţa. Pe plăci au fost surprinse câteva «duhuri» în chip de pete albe..."* Acest text constituie prima descriere cunoscută a ce avea să fie numit fenomenul de „thoughtofotografie" sau „gândografie". Elementul senzaţional este că Haşdeu a reuşit efectiv să surprindă imagini pe filmul său! Iar cercetătorii avizaţi ai epocii nu au putut identifica o contrafacere a acestora...

lulia Hasâeu şi castelul său, unde au /ost /acute straniile *fotografii.*

Un alt element de mare interes este că Haşdeu, dincolo de evaluările tehnice ale specialiştilor, nu poate fi bănuit de intenţie de şarlatanie, întrucât nu a încercat să convingă pe nimeni de nimic, iar în ediţia din 1895 a lucrării sale **„Sic cogtto",** nu a publicat fotografiile, deşi putea evident să o facă. Mai mult, a afirmat că îşi asuma „sacra datorie" de a-şi da singur seama de „temeiurile curat ştiinţifice ale credinţei sale". 68 din aceste psihofotografii constituie un fond special al Arhivelor Statului. Alte 21 au fost donate în lunile mai-septembrie 1894, Academiei Române. Primele au constituit obiectul unei comunicări la Academia de Medicină din Paris, de către dr. Hippolite Baraduc, reputat investigator al fenomenelor paranormale. După ce le descrie, el încheie cu următorul comentariu: „Nu *putem neglija cazul atât de uluitor în care o imagine formată în creier poate să se exteriorizeze şi, fără nici un alt mijloc, să se imprime pe placa fotografică."*

V O *premieră mondială*

în ceea ce priveşte fondul aflat la Academie, cinci dintre psihofotografii atrag în mod special atenţia: cele înregistrate sub numerele 61135, 61136, 61138, 61139 şi 61151. Pe verso-ul lor, Haşdeu însuşi

notează că ele au fost realizate cu obturatorul închis. Clişeul cu numărul 61139, în particular, reprezintă indubitabil ***prima toughtografie din lume]*** Pe ea este surprinsă nu doar o simplă pată de lumină, ci un peisaj. Se vede clar un colţ mlăştinos de pădure, cu două luciuri de apă despărţite de un istm. în stânga imaginii, un copac pare a se oglindi în apă. O supraimpresiune de forma unei panglici ondulate, sugerând un fulger, are la baza sa o irizaţie difuză pierdută spre orizontul imaginii. Fotografii de acest gen va realiza Ted Serios, însă abia peste 70 de ani.

Lumea Iui Ted Serios

Nu o dată ştiinţele au introdus termeni sau concepte noi în limbajul curent. Astronomilor şi cosmologilor le datorăm sintagme ca „fereastra radio", „fereastra ultravioletă" sau „fereastra infraroşie", care se referă la lungimea de undă a radiaţiei folosite pentru a realiza o anume hartă a cerului. „Thoughtografiile" (sau „gândografiile"), printre ai căror pionieri s-a numărat şi românul Haşdeu, ne oferă şi ele o imagine cu totul aparte a realităţii. Ne oferă de fapt o altă lume. Determinându-1 pe doctorul J. Eisenbud, de la Universitatea Denver, să-şi intituleze volumul în care a strâns rezultatele investigaţiilor unuia dintre cei mai cunoscuţi „realizatori" de „thoughtografii", Ted Serios, chiar aşa: *Lumea lui Ted Serios.* O lume nu doar stranie, ci mai ales una care ne poate pune pe gânduri...

^ *Comoara ratată*

După dubla tragedie care a însemnat sinuciderea dnei Nagao şi a lui Tomokichi Fukurai, „gândografiile" nu dispar totuşi, ci încep să fie cunoscute şi în alte locuri ale lumii, în America este descoperit Ted Serios, un medium care, printre multiplele sale abilităţi o are şi pe aceea a producerii *thoughtografiilor.* Evoluţia lui Serios a fost una bizară. Având o evidentă înclinaţie bahică, el îşi descoperă capacităţi psihice ieşite din comun în 1955, când lucra într-un hotel din Chicago, unde i se constată capacităţile de hipnoză mediumică şi de viziune la distanţă, în una din proiecţiile sale astrale, el întâlneşte „imaginea" unui fost pirat, Jean Lafitte, care îl conduce către locaţia unei comori ascunse în Florida. Nu reuşeşte însă să o descopere şi încearcă fără succes să constituie un grup

de finanţatori care să-i permită continuarea căutărilor. Mai mult, spiritul lui Lafitte îl părăseşte tocmai în mijlocul unei asemenea căutări. Atunci, unul din participanţi, George Johannes, îi dă în glumă un aparat de fotografiat, sugerându-i să imprime pe peliculă imaginea pe care o avea în minte. Spre stupoarea generală, la developarea filmului apar cu adevărat imagini psihic-induse! Thoughtografia se născuse în Statele Unite!

^ **Specialiştii** ***se interesează...***

Dr. Eisenbud este cel care, după ce îl întâlnise în 1964 la invitaţia directorului revistei ***„Fate",*** îl supune pe Serios unei îndelungate serii de investigaţii. Experimentele, care aveau să dureze trei ani, constau în psi-hoinducerea imaginilor unor construcţii, monumente sau alte structuri, pe care medium-ul le producea stând în faţa unui aparat de tip polaroid. Imaginile obţinute cu aparatul Polaroid fiind imediat developate, se elimina orice prezumţie de contrafacere. Pe baza acestor cercetări, Eisenbud publică lucrarea ***„The World of Ted Serios".*** Iar capacitatea de a realiza imagini ale unor obiecte specifice, îl fac deosebit de interesant pentru cei ce urmăreau obţinerea unor informaţii cu caracter secret al obiectivelor astfel abordate, inclusiv serviciile speciale ale statului!

^ ***Experimente decisive***

Alţi cercetători se apropie şi ei de „cazul" Ted Serios. Doctorul Ian Stevenson şi J. G. Pratt de la Facultatea de Medicină a Universităţii din Virginia, 1-au studiat pe parcursul a 800 de şedinţe şi au declarat că „nu *au putut descoperi din partea acestuia vreun act de natură să ridice suspiciuni, înainte sau după experienţe"]* Condiţiile de iluminare au fost foarte diverse: de la obscuritate totală, până la iluminarea obiectivului aparatului cu o sursă de 200 de waţi de la o distanţă de l m! Producţia sa imagistică nu a avut de suferit, înregistrând aproximativ 50 de fotografii pe zi. Distanţele de la care el reuşea să impresioneze filmul plasat în aparat variau de la câţiva centimetri la peste 20 de metri, distanţa minimă fiind de câţiva milimetri.

Nici măcar pus într-o cuşcă Faraday, Ted Serios nu a putut fi „împiedicat" să-şi realizeze *gândografiile* sale: era acum clar pentru oricine că fenomenul şi energiile implicate nu erau de natură electromagnetică!

Halucinaţii sau realitate?

Poveştile cu fantome sunt vechi de când lumea şi tot de atunci datează atitudinea generală de a le considera simple fabulaţii sau, în cel mai bun caz, rezultat al unor halucinaţii individuale sau colective.

Data care marchează o schimbare radicală în abordarea acestui fenomen este anul 1882, când Eleanor Mildred Sidgwick înfiinţează la Londra „Societatea pentru Cercetări Psihice" şi, mai ales, anul 1937, când J. W. Dunne publică lucrarea sa ***„Experimente cu timpul".*** Se stabileşte astfel o diferenţă netă între „simplele" halucinaţii şi apariţiile recurente .- revenirile repetate ale unei aceeaşi „fantome".

în timpurile moderne, au existat destule încercări de a clarifica situaţia folosind o aparatură ştiinţifică dintre cele mai complicate (inclusiv înregistrări în infraroşu şi captări de infra şi ultrasunete). Nimeni nu se aştepta, bineînţeles, la un rezultat „pozitiv" indiscutabil. Dar nici de infirmat definitiv posibilitatea producerii unor asemenea fenomene nu a putut fi vorba.

^ *Crimă pe vremea lui Cromwell*

Una dintre cele mai celebre apariţii este cea de la Teatrul Regal de la Drury Lane, Londra, construit la 1663. Aici era văzut aproape în fiecare seară un tânăr în costum gri, purtând pe cap un tricorn şi ocupând mereu acelaşi loc în rândul patru de la balcon. A fost văzut de spectatori, de actori, dar nimeni nu s-a putut apropia de el: când cineva încerca să-1 atingă, dispărea şi reapărea în alt loc din sală sau... trecea pur şi simplu prin pereţi.

în 1853, o echipă de constructori a observat că în zona apariţiilor, zidul suna a gol. A fost spart şi, spre uimirea generală, s-a descoperit existenţa unui culoar ce fusese zidit, iar înăuntru, un schelet care avusese un pumnal tipic epocii lui Cromwell înfipt în piept. După o scurtă anchetă judiciară, scheletul a fost îngropat într-un mic cimitir din apropiere, devenit între timp grădină publică. Apariţiile însă nu au încetat, cum se aştepta toată lumea! Mai mult, de câte ori se ivea înaintea unei premiere, spectacolul avea succes, iar când a lipsit, cum a fost cazul cu „Pacific 1850", reprezentaţiile s-au soldat cu un eşec evident...

^ Apariţii bucureştene

Deşi Anglia este vestită pentru asemenea întâmplări, ele s-au înregistrat şi la noi, chiar în timpuri moderne, însă nu s-a vorbit despre ele decât aproape exclusiv confidenţial. Aşa s-a întâmplat cu două cazuri relatate personal unuia dintre autorii acestei cărţi (E.C.).

Primul este cel al unui arhitect care, în 1979, s-a întâlnit la Piaţa Sf. Gheorghe cu un bun prieten al său, judecător, ce însă a refuzat să-i vorbească. Contrariat, arhitectul îi întoarce spatele, pentru a realiza imediat că, de fapt, prietenul său murise în cutremurul din 1977. Se întoarce brusc, dar... judecătorul dispăruse!

La fel, dna A. B., aşteptând la stopul de la intersecţia Căii Moşilor cu Bulevardul Carol, într-o zi a anului 1992 îşi vede în mulţime o bună prietenă, care, deşi privea în jur cu un aer visător, părea a fi într-o formă excelentă. Se îndreaptă spre ea, dar se opreşte brusc, dându-şi seama că prietena căzuse pradă unei boli nemiloase cu doar doi ani în urmă! I se face frică şi, tulburată, se retrage. Traversând, se întoarce totuşi: nu a mai văzut-o însă nicăieri. Emoţia a fost şi mai puternică, după ce 1-a observat pe trotuarul celălalt pe soţul prietenei dispărute...

^ întrebările care rămân

Sunt toate acestea simple halucinaţii?

Dacă ar fi vorba de fiecare dată de cazuri individuale, s-ar putea invoca în sprijinul unui răspuns afirmativ experienţele dr. Krohvalev care demonstrează existenţa unui „spaţiu halucinator", definit drept zona în care, prin aşa-numitul fenomen al anteroproiecţiei oculare, se realizează asemenea imagini virtuale.

însă, pe lângă faptul că asemenea manifestări apar numai în cazul unor persoane ce suferă de maladii specifice, cum se pot încadra aici fenomenele colective, în care toată lumea observă acelaşi lucru şi nimeni nu este afectat de vreo boală?

Sigur, mulţi vor respinge însăşi ideea existenţei unor asemenea fenomene. Dar, mai ales în condiţiile noilor dezvoltări ştiinţifice ale ultimilor ani, rămâne întrebarea: avem de a face cu o simplă halucinaţie sau este vorba, poate, de o altă realitate pe care trebuie să învăţăm să o cunoaştem?

Partea misterioasă a Psihokineziei

Două dintre fenomenele considerate de obicei drept paranormale au cunoscut verificări experimentale: *telepatici* (TP) şi *telekinezia* (TK), deşi în cazul celui de-al doilea onestitatea experimentatorului este deseori pusă la îndoială. Nu acesta este însă subiectul acestei ultime părţi a capitolului dedicat „porţilor" spre universurile paralele. Ci neaşteptatele legături care pot fi făcute între ele şi probleme devenite de mult tradiţionale în Mecanica Cuantică. Printre cercetătorii cărora le datorăm consideraţiile ce urmează îi menţionăm pe Helmut Schmidt, Elizabeth Târg, Harris Walker şi Dean Radin. însă nu ne-am putea permite să acceptăm necondiţionat aceste ipoteze şi cu atât mai puţin să aşteptăm asta din partea cititorilor. Tot ce vă propunem este să treceţi faptele şi considerentele autorilor prin filtrul propriului dv. raţionament.

^ *Trei ipoteze asupra fenomenelor PSI*

Helmut Schmidt a formulat încă din anii 1960 o paralelă între domeniul PSI şi Mecanica Cuantică (cea care guvernează lumea subatomică, valabilă deci la dimensiuni de ordinul unei zecimi de milionimi de micron, unitate de măsură cunoscută în Fizică sub numele de un *Fermi,* în onoarea celebrului fizician italian). Motivaţia sa principală este legată de rolul important jucat în amândouă cazurile de şansă şi de observatorul uman. Dacă importanţa ambelor este evidentă în cazul TP şi TK, ecuaţiile MC nu pot fi nici ele corect interpretate decât ţinând seama de ceea ce este efectiv observat. Harris Walker este primul care a încercat să extindă MC la fenomenele PSI, o altă tentativă aparţinând lui Henry Stapp, profesor la Universitatea Berkeley, care a publicat o serie de articole împreună cu Schmidt. Acesta s-a limitat însă la o abordare mai simplă, dar mai aproape de faptele experimentale, care oferă trei ipoteze de lucru:

Prima ipoteză (numită de el „ipoteza violării slabe"): există fenomene PSI care nu produc efecte imposibile în conformitate cu regulile standard ale fizicii. De exemplu, PK nu încalcă principiul conservării energiei, favorizând doar o anumită alegere în cazuri în care MC permite mai multe soluţii. Şi acţionează efectiv numai atunci când procesele sunt

într-adevăr aleatorii. Exemplul ales de Schmidt din MC este celebrul experiment (paradox) EPR - Einstein-Podolsky-Rosen (1930): se poate genera o pereche de fotoni „zburând" în direcţii diferite dar rămânând atât de puternic corelaţi încât, indiferent de distanţa la care ajung, o modificare a stării unuia (a polarizării, de exemplu, adică a direcţiei în care acesta vibrează) duce instantaneu la schimbarea stării celuilalt. Fotonii sunt cuantele câmpului electromagnetic, altfel spus, particulele cu masă de repaus nulă care „intermediază" transmiterea interacţiei electromagnetice, a doua ca valoare dintre cele patru cunoscute în prezent în Natură. Dacă cei doi ar fi „oameni", am spune că ei se află într-un contact telepatic. Einstein a „inventat" o asemenea situaţie ca fiind atât de „stranie", încât să poată fi considerată inacceptabilă, el folosind-o ca argument **împotriva** Mecanicii Cuantice (convins că „Dumnezeu nu joacă zaruri", deci şansa nu are nici un rol în Fizică, Einstein a încercat să demonstreze că Mecanica Cuantică este greşită). Mecanica Cuantică s-a dovedit însă a fi una din teoriile cel mai bine verificate, iar Paradoxul EPR s-a dovedit experimental acum câţiva ani a fi un fenomen cât se poate de real... Dacă la aceste observaţii adăugăm faptul că predicţiile Mecanicii Cuantice au un caracter probabilist, celelalte două ipoteze ale lui Schmidt nu ridică nici ele probleme serioase pentru a fi acceptate:

A doua ipoteză: PK pare să afecteze Ia fel toate procesele întâmplătoare.

A treia ipoteză: există mai multe modalităţi de a face ca un experiment de PK să aibă rezultate pozitive.

X *Acţiune asupra Trecutului?*

PK este un fenomen, un act dirijat, care are deci un anumit scop bine determinat *(goal oriented).* Schmidt propune studierea următoarei probleme: poate un bun psihic (o persoană cu capacităţi paranormale) să afecteze evenimente din trecut? El generează deci o secvenţă aleatorie de l şi O pe care o introduce în memoria unui computer. Apoi, după un timp în care NIMENI nu a văzut secvenţa respectivă, o rulează lent pentru a fi vizualizată, de la un capăt la altul, cerându-i unui „psihic" să încerce ca,

pe parcursul rulării, să influenţeze rezultatul, făcând să apară de mai multe ori l decât O. Ceea ce "psihicul" reuşeşte! Acţiunea asupra trecutului a avut loc! Ce s-a întâmplat? A fost încălcat principiul cauzalităţii, care cere ca totdeauna cauza să preceadă efectul? Sau este PK un fenomen independent de timp? Explicaţia este legată de caracterul aleatoriu al secvenţei iniţiale şi din nou poate fi căutată în specificul lumii cuantice. Aici, evenimentele întâmplătoare devin reale ***după ce s-au întâmplat!*** *De* fapt, experimentatorul cu capacităţi paranormale *nu* a influenţat trecutul, ci modul de realizare ***în prezent*** a respectivei secvenţe. Dar se impun alte întrebări: cum ar fi fost afectat rezultatul dacă ***altcineva*** ar fi avut acces la vizualizarea seriei de l şi O ***înainte*** ca intervenţia PK să fi avut loc - indiferent că acesta ar fi ***uitat*** sau nu imediat ceea ce văzuse? Poate o intervenţie care ***precede*** un act PK să „blocheze" starea subiectului, făcând imposibilă o intervenţie ulterioară sau făcând ca rezultatul acesteia să fie nesemnificativ? Ar putea o intervenţie preliminară să afecteze efectul unui act PK? Şi atunci Schmidt şi-a amintit de spectaculoasele experimente ale dr. Elizabeth Târg care a supus (într-un experiment „dublu-orb") pacienţi bolnavi de SIDA unei acţiuni telepatice concertate, obţinând ameliorări substanţiale ale stării acestora. Dr. Târg intervine însă cu un comentariu care dă de gândit: s-ar putea ca influenţarea sistemului imunitar al unei fiinţe vii să fie ***cu totul diferită*** de cea a unui sistem de electroni! Sau a unei secvenţe de numere. Viul şi neviul par a fi două lucruri total diferite între ele!

JOCUL DE-A DUMNEZEU

Am putea oare explica mai bine efectele PSI *dacă am reformula înţelegerea timpului de care dispunem în prezent? Cercetări din vara anului 2001* (inclusiv *experimentale!) demonstrează că ceea ce numim „fizică newtoniană" este* înscrisă în *creierul nostru încă de la naştere - dacă nu chiar de la formarea acestuia!* Studiile *de para-psihologie nu mai pot fi însă satisfăcute de timpul* newtonian liniar, curgând inexorabil dinspre trecut spre viitor, Dean Radin, *fondatorul lui „The* Boundary Institute" (institut de *cercetări ale fenomenelor de frontieră), ne atrage* atenfia *că ne-am* obişnuit să ne limităm la a considera că trecutul este singurul care poate *influenţa prezentul* si viitorul. Dar situafta pare a *fi mult mai* complicată: viitorul poate (si *el!) influenţa nu doar prezentul, d chiar* trecutul nostru. Timpul, aşa cum îl înfeîegem la ora *actuală, pare a funcţiona „în tandem" cu ceea ce putem numi „informaţie": el apare ca un fel de refugiu sau punct de' redistribuire pentru evenimente care sunt aduse la el din prezent, trecut* si viitor. Cum? în ce măsură le *prelucrează? încotro sunt apoi (re) direcţionale? Şi* întrebări din *acestea mai pot fi formulate.* Inclusiv, să nu uităm, încă una: dacă „lumea newtoniană" este un *„program" implementat în* creierul nostru, cine este cel care 1-a „salvat" acolo? Şi cu ce scop?

Realitatea multidimensională

Exemplul pe care îl oferă Radin este nu doar extrem de elocvent, ci permite introducerea unei noţiuni care poate deveni pe cât de spectaculoasă, pe atât de utilă. Era la începutul anului 2000 şi Radin căuta un nou sediu pentru institutul său. L-a găsit în localitatea Los Altos, în plină Silicon Valley. Mai mult, a constatat că mulţi dintre vecinii săi erau medici sau psihologi. Unul anume i-a atras atenţia în mod deosebit, pentru că pe uşa sa scria „Laborator de cercetări PSI". într-o zi

s-a hotărât să-şi salute vecinul, a bătut la uşă şi a intrat. Nu mică i-a fost mirarea când a fost primit de un om aflat vizibil în stare de şoc! „Dean Radin?", a întrebat acesta. Este rândul lui Radin să fie şocat. Când amândoi îşi revin, Radin află că vecinul său efectua exact acelaşi tip de cercetări, că practica în mod sistematic exerciţii yoga care să-1 menţină în stări extrem de lucide ale minţii şi că în ultimele 24 de ore nu avusese decât un gând, cum să-1 găsească pe el pentru a-1 convinge să facă parte din comitetul director al Institutului său!

^ ***Liberul arbitru?***

Ce este atunci libertatea de a alege? Radin se consideră îndreptăţit să se întrebe de vreme ce, intrând în laboratorul noului său prieten, s-a găsit dintr-odată în cea mai desăvârşită sincronicitate cu acesta! Ca să nu mai vorbim de faptul că, pornind să viziteze partea experimentală a laboratorului, costată că este exact cea la care visa el de câteva zile! Bătuse tot drumul şi încercase toate alternativele, pentru a găsi în final un loc care să-i placă şi care era despărţit de propriul său birou doar de grosimea unui perete...

X *Puterea informaţiei*

Se poate explica această sincronicitate între cei doi? Nu limitându-ne la înţelegerea liniară a timpului. Doar dacă ne imaginăm conţinutul de informaţie al legăturii dintre cei doi ca fiind cel mai important, iar puterea sa atât de mare încât „atrage" şi deci determină prezentul, trecutul şi viitorul - la fel cum un corp cu o masă mare atrage şi determină direcţia de mişcare a unui corp cu o masă mai mică! „Săgeata timpului" nu mai este acum îndreptată dinspre trecut spre viitor, ci dinspre o concentrare mai mică de informaţie spre o concentrare mai mare!

^ ***Găuri negre informaţionale?***

Dacă ne imaginăm o concentrare extrem de puternică de informaţie, ţ cum ar fi un eveniment suficient de important pentru a determina întâlni- . rea mai multor persoane într-un loc şi un moment bine stabilite, atunci « putem vorbi despre o adevărată „gaură neagră" care atrage totul spre ea. în termeni cosmologici, o asemenea sincronicitate deformează însuşi

spaţiu-timpul! Ceea ce Einstein numeşte „linii de univers" (sau „linii de viaţă") pot fi forţate să se întâlnească! O ţintă pentru viitor poate fi construită astfel în mod intenţionat şi toate vieţile unui grup de oameni să fie dirijate, atrase spre ea. Mai putem atunci vorbi despre controlul absolut al experimentatorului asupra experimentului efectuat? Despre imposibilitatea existenţei unor efecte transtemporale care să vină din trecut sau din viitor?

Conform lui Radin, s-ar putea să fim obligaţi la un moment dat să luăm în considerare existenţa unei ***lumi nonlocole,*** care, spre deosebire de lumea „obişnuită" să fie atemporală, holistică (în loc să fie o „sumă" de sublumi particulare), dinamică şi probabilistă, în loc să fie deterministă.

Fenomene „paranormale", cum ar fi PK sau precogniţia, nu ar mai fi atunci efecte ale acţiunii minţii asupra materiei sau ale unei neobişnuite capacităţi de cunoaştere a viitorului, ci ale unei capacităţi de altă natură, acţionând asupra „liniei de univers" a subiectului - a liniei vieţii. Ce „pierdem"? Modul de conceptualizare de tip *cauză şi efect,* de pildă. Ce câştigăm? Deschideri ameţitoare spre noi modalităţi de înţelegere. Vindecarea? Poate foarte bine **sa *nu se petreacă în prezent,*** ci să fie o influenţare a trecutului, care se transmite de-a lungul întregii filiere şi **schimbă** prezentul. Acţiunea nu mai are loc asupra ***unui subiect,*** ci asupra **Universului!** Vindecătorul „se deplasează" în trecut, intervine, iar rezultatul se manifestă în prezent. Vindecarea unei tumori, de exemplu, îşi pierde aura paranormală, căpătând o cu totul altă dimensiune!

„Excursiile temporale" ale lui Edward Cameron

Ce poate simţi cineva instruit şi antrenat pentru... o misiune în timp? Prima tentaţie este să considere că acela care vorbeşte despre aşa ceva nu face decât un... exerciţiu literar şi asta în cazul când nu există motive de a-1 bănui de „neseriozitate". Veţi avea probabil acest sentiment citind cele ce urmează. Iar şansele ca să fie chiar aşa nu sunt deloc neglijabile. Acest sentiment se întâlneşte de altfel în multe situaţii în care subiectul aparţine domeniului paranormalului. Dar dacă este totuşi ceva real în toate acestea? Şi care sunt experimentele sau discuţiile teoretice care ne-ar putea lămuri?

^ *începutul aventurii*

Relatările lui Alfred Bielek, făcute publice pentru prima dată într-o conferinţă şi apoi apărute într-o revistă, sunt extrem de importante deoarece vorbesc despre experimente mai puţin cunoscute, unele dintre ele continuând în zilele noastre.

Cei doi fraţi Cameron (dintre care Edward s-a născut la 4 august 1916), au putut, datorită situaţiei financiare fără probleme a familiei (proprietara unui magazin universal), să urmeze două universităţi de prestigiu. Edward a studiat la Princeton şi apoi la Harvard, Duncan Jr. la Edinburgh, în Scoţia.

X *De pe puntea lui* USS Eldrige *la Washington*

Cei doi fraţi au fost angajaţi de marina militară americană şi au participat la testele navei *USS Eldrige* din anul 1943. După dispariţia - pentru cei mai mulţi inexplicabilă - a lui Duncan Jr., Cameron trebuie să facă faţă unor acuzaţii de spionaj! Situaţia devenise atât de gravă încât tot ce mai aştepta el era... Curtea Marţială. Dar, surpriză! Este transferat curând la Washington D.C., toate acuzaţiile dispar şi se pomeneşte detaşat la Fort Hero - baza militară de la Montauk, Long Island. Acolo se întâmplă următorul mare şoc. Edward este... trimis în timp în anul 1983, când se găseşte din nou angrenat în Proiectul Phoenix. Urmează o „atentă" spălare de creier, care îi va anula toate amintirile. Concomitent, este supus unui proces de regresie temporală şi fizică. Când, din omul de 30 de ani ce era, ajunge, ca vârstă şi ca dimensiuni, un copil de un an, este trimis înapoi în timp, în anul 1927. Pentru a lua locul unui copil care, la vârsta respectivă, murise într-un accident.

^ *Cameron sau Bielek?*

După cum avea să povestească el însuşi, timp de peste o jumătate de secol din acel moment, singura familie pe care avea să o cunoască, singurii părinţi, aveau să se numească Bielek. Al Doilea Război Mondial îl va găsi - evident, pentru a doua oară - ca marinar, încearcă să se lanseze în afaceri, dar nu reuşeşte. După război urmează din nou Colegiul, la Newark, New Jersey şi apoi la UCLA, Universitatea Californiei de la Los Angeles. Profesează apoi o carieră de inginer electronist. Va ieşi la pensie,

ca Alfred Bielek, în anul 1988. între timp însă are loc un alt eveniment cu totul extraordinar în viaţa lui: în 1986 îi revine memoria!

Din acel moment îşi dă seama că trebuie să îşi dedice viitorul unui singur scop. începe un întreg ciclu de conferinţe despre *Experimentul Philadelphia* - încercarea US Navy de a face o navă invizibilă pentru radar -, despre ramificaţiile sale în alte proiecte, mai mult sau mai puţin secrete. Şi despre aventura incredibilă a unui om ce s-a trezit pentru o îndelungată perioadă prizonier în timp. Un „arest" din care, privind înapoi, îşi dă seama că s-ar fi putut să nu mai scape niciodată...

Om sau Calculator?

Deşi nu se vorbeşte despre ele, cercetările la nivelele cele mai înalte privind proiecte de control al minţii prin intermediul radiaţiei electromagnetice există, în America s-a scris despre acest subiect, în particular despre un proiect desfăşurat la Montauk, încă din 1998, proiect strâns legat de *Experimentul Philadelphia.* Mai mult chiar, acest gen de cercetări implică „ramificaţii" interdimensionale şi psihotronice - legând mintea omului de calculator. Se poate ajunge astfel la un nivel de neconceput de control al cuplului om-maşină asupra parametrilor „realităţii" înconjurătoare. „Controlorii" şi „Supraveghetorii" unor asemenea proiecte s-au angajat într-un joc de-a Dumnezeu. Cumplit şi, uneori, fără întoarcere...

^ *Tehnologii secrete*

Totul a fost transformat într-o poveste de senzaţie pornind de la elemente reale legate de Câmp Hero şi celebrul Laborator Brookhaven. Studiile despre o seamă de tehnologii secrete au început, se pare, spre sfârşitul anilor 1930, sub supraveghere guvernamentală. Baza experimentală o reprezentau cercetările şi tehnologia inventată de Nikola Tesla, precum şi teoriile lui Albert Einstein. Amândoi, presupus implicaţi în proiect. Ideea centrală a *Experimentului Philadelphia* era „îndoirea" undelor radar prin folosirea unor generatoare extrem de puternice, care ar fi făcut nava invizibilă. Surpriza neplăcută a fost că nava însăşi a dispărut, apărând la Norfolk şi revenind la Philadelphia... Membrii echipajului care au supravieţuit au înnebunit şi au fost internaţi în spitale pentru bolnavi mintal. Explicaţia: nava fusese „transportată" într-o altă dimensiune.

Nikola Tesla -
unul din inventatorii geniali ai lumii.

Albert Einstein -
poate cel mai mare savant al sec. 20.

Numele adoptat pentru cercetările de la Brookhaven a fost *Proiectul Phoenix,* iar ideile au provenit din documente capturate de la nazişti sau rămase de la Tesla. Phoenix era principalul proiect în controlul minţii. Când s-a prezentat raportul de rigoare guvernului, acesta a decis oprirea sa imediată.

^ ***Şi totuşi...***

După câţiva ani însă, Câmp Hero era operaţional. Se vorbea de faptul că „acolo" erau realizate experimente privind războiul psihologic. Capacitatea psihică a subiecţilor era amplificată de echipamentul electronic pus la punct de cercetători. Aveau loc şi experimente de manipulare temporală. Se presupune că un „vârtej" temporal a provocat dispariţia navei *USS Eldridge.* Cercetătorii care au lucrat la Câmp Hero susţin că trei grupuri de extraterestri (ce locuiau la Câmp Hero) erau implicate în cercetări.

Marina americană a oferit o serie de explicaţii alternative, „normale" şi plauzibile. „Legenda", au spus ei, se datorează aşa-numitului echipament de „degaussificare" ce era instalat pe nave şi le făcea invizibile pentru minele magnetice, fiind conectat de îndată ce nava se afla în ape unde se semnalase prezenţa unor astfel de mine. Celebra invizibilitate nu a fost nici ea negată, dar s-a spus că era vorba doar de utilizarea generatoarelor pentru crearea unui puternic câmp termic, ce realiza un miraj capabil să facă navele „invizibile" pentru radare. Senzaţiile de vomă şi manifestările

de instabilitate ale echipajului se datorau, conform aceloraşi explicaţii, câmpului de înaltă frecvenţă emis de echipament.

S-au făcut cu adevărat experimente (tacit sau deschis agreate de oficialităţi) de manipulare spaţio-temporală în Statele Unite sau în alte ţări? Greu de spus. Deşi unele surse pretind că a existat o recunoaştere guvernamentală, nu există documente doveditoare sau accesul la acestea este imposibil. ***Teoretic,*** din punctul de vedere al unei Teorii Unificate a Câmpului (pe care, se spune, Einstein a reuşit-o, deşi a pretins tot timpul că nu, fiind vorba de fapt de convingerea savantului, în urma consultării cu personalităţi de talia unui Bertrand Russel că omenirea nu ar fi pregătită pentru aşa ceva), „Experimentul Philadelphia" este posibil.

Totul se continuă...

Afirmaţiile lui Al Bielek (şi nu numai ale lui!) privind posibile activităţi secrete în cadrul Proiectului Montaufe, din 1950 şi până în prezent, au determinat investigaţii la faţa locului care au durat doi ani. Rezultatul: există toate motivele pentru a se considera că asemenea activităţi continuă să se desfăşoare într-un laborator subteran amenajat sub o bază abandonată a Forţelor Aeriene...

Rămăşiţele dezolante ale instalaţiilor militare de suprafaţă nu sunt decât o faţadă. Mai mult, terenul sub care continuă să se desfăşoare o activitate susţinută aparţine, măcar pe hârtie, Parcului de Stat al New Yorkului. Subsolul însă şi orice proprietate s-ar afla acolo, prin contractul iniţial, sunt ale guvernului federal! Cercetările au arătat chiar că noi niveluri subterane au fost adăugate laboratoarelor la începutul anilor 1990. Din câte s-a putut afla, cercetările de aici includ domenii cum ar fi psihotronica (interfaţarea minte-maşină), fasciculele de particule, controlul electromagnetic al minţii, simulări interdimensionale şi ale găurilor negre, călătorii în timp, îndoiri de spaţiu şi timp etc. Sursele de energie la care se face apel sunt marile acceleratoare din apropiere, inclusiv cel de la Brookhaven.

Faptul că pentru o serie de accidente şi incidente petrecute în zona de est a Long Island nu a fost furnizată niciodată o explicaţie plauzibilă (cum ar fi prăbuşirea inexplicabilă a zborului *TWA* 800 din 17 iulie 1996), a

atras atenţia asupra acestei regiuni. S-a vorbit de influenţa directă a fasciculelor de particule care au „scăpat" de la Brookhaven şi ar fi putut produce dezastrul.

Adunând la un loc asemenea date cu rapoarte asupra istoriei recente a experimentelor de la Câmp Hero cuprinse în *Proiectul Montauk* şi cu observaţiile directe din timpul inspecţiilor la faţa locului, precum şi întâlnirile celor care se aventurau noaptea prin zonă cu un personal de gardă înarmat şi foarte ferm în a-i legitima şi a-i descuraja să meargă mai departe, s-a ajuns la concluzia că activităţile clandestine continuă în instalaţiile subterane.

X *Misterul bazelor „abandonate"*

Deci: continuă sau nu cercetările secrete? După părerea autorilor raportului, răspunsul ar trebui să fie „nu... deşi, da". Aceasta pentru că în ultimii ani au avut loc diverse incidente la sau în apropierea bazei aeriene de la Câmp Hero/Montauk. Două dintre ele au implicat femei însoţite de copii: au fost oprite, agresate şi ameninţate de militari în uniformă, pentru simplul motiv că... ajunseseră acolo. Li s-a spus că încălcaseră o proprietate privată şi se aflau într-o zonă rezervată personalului autorizat. Şi sunt peste trei decenii de când se înregistrează întâmplări similare!

Nivelurile subterane adăugate suplimentar par a fi patru. Unele din experimentele desfăşurate aici, ca „îndoirea" controlată a continuum-ului spatio-temporal, au avut (şi au în continuare) efecte dezastruoase asupra subiecţilor (mulţi dintre ei fiind tineri aduşi din zonele învecinate), dar şi asupra experimentatorilor. Acesta a fost de altfel motivul unei încercări de sabotaj pe scana largă, din interior, în august 1983, care a dus la închiderea bazei - cel puţin temporară şi aparentă.

MESAJELE CODIFICATE ALE NECUNOSCUTULUI

Când se *spune că* ne *aflăm în* mijlocul *unui adevărat ocean de informaţii, nu este vorba de o simplă figură de stil. întrebarea care se poate însă pune este alta: le conştientizăm oare pe toate, sau măcar* o *majoritate semnificativă a lor? Se pare că unele dintre acestea sunt codificate, iar noi nu suntem totdeauna în posesia cheii potrivite pentru a le putea descifra. Mai mult: uneori nici nu ne dăm seama că avem de-a face cu un mesaj codificat!*

Efectul Pygmalion

Efecte paranormale se întâlnesc adeseori în contextul unor profunde experienţe mistice, cum ar fi meditaţia tipică religiilor asiatice. Tehnicile de concentrare, de „golire de gânduri", care să pregătească mintea şi sufletul subiectului, înlăturând pe cât posibil orice sursă de distragere a atenţiei, sunt folosite şi în studiile sau experimentele de parapsihologic.

Surprizele sunt şi ele pe măsură, în particular, un test foarte elaborat, efectuat pe mulţi subiecţi, aleşi din cele mai diverse categorii sociale, a evidenţiat un aspect extrem de interesant. A fost vorba de „descrierea extrasenzorială" a unui set de patru imagini selectate de un calculator ...

> Totul *se află în emisfera dreaptă!*

Aproximativ 10% din subiecţi au obţinut procente de 55% în descrierea corectă a imaginilor furnizate de computer: un subiect, unul singur, a obţinut recordul absolut de 100%! Toţi aceştia erau oameni cu preocupări şi/sau calităţi artistice deosebite sau care erau, într-un fel sau altul, creatori. Performanţele PSI superioare ale unor asemenea indivizi ar putea deci reflecta faptul că aceştia, mai receptivi la construirea de

imagini, sunt mai uşor capabili să depăşească constrângerile contextuale sau raţionale privind codificarea şi transmiterea/prezentarea informaţiei, având o gândire mai divergentă decât ceilalţi.

Şi încă un element important: experimentele au sugerat că atât capacităţile PSI, cât şi cele artistice şi-ar avea rădăcinile în emisfera dreaptă a creierului nostru!

X Masca *realităţii*

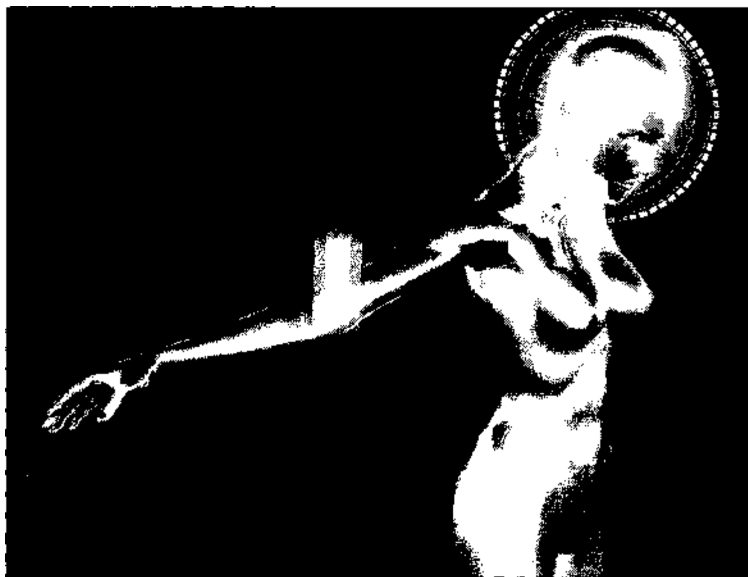
Există experimente ce sugerează că, dincolo de „masca realităţii" - zgomotul intern şi extern în care trăim - se află un lucru cu adevărat extraordinar: informaţia ce ne parvine pe cale extrasenzorială, „calea PSI". Experienţele de tip Ganzfeld-câmpul total, urmăresc tocmai reducerea acestui fond de zgomot şi amplificarea raportului semnal-zgomot. Şi, drept urmare, creşterea capacităţii oricărei persoane de a detecta „informaţia PSI".

Experienţele, începute în anul 1974, au reuşit să înlăture parţial masca realităţii şi au dus la rezultate copleşitoare privind posibilitatea de a „ghici" semnalele transmise de partenerul de experiment în mod telepatic. Procentele obţinute au fost atât de bine apreciate pentru că s-a calculat că probabilitatea de a fi datorate întâmplării era de mai puţin de unu la un miliard!

^ *Sceptici şi adepţi*

în 1986, Honorton şi Schechter au putut arăta două lucruri remarcabile: cei care mai trecuseră prin experienţe PSI obţineau cele mai bune rezultate; la fel şi aceia care practicau o disciplină mentală. Opt ani mai târziu, după moartea profesorului Honorton, locul său la Universitatea din Edinburgh este luat de prof. Robert Morris, cunoscut pentru scepticismul său.

Fiind un cercetător autentic, Morris continuă însă experimentele, confirmând ipotezele lui Honorton. Mai mult, înţelege şi clarifică ceea ce se numeşte „efectul cercetătorului": aşteptările experimentatorului pot influenţa rezultatele unui experiment PSI! Un efect cunoscut în psihologie sub numele de „Efectul Pygmalion" - ca în legenda antică, un creator de artă se poate îndrăgosti atât de puternic de opera sa încât îi poate da, în

Câți cercetători nu au *fost supuși fără voie „Efectului Pygmalion"?!*

final, viață! Aceasta poate explica de ce un sceptic nu va performa nicio-dată (sau foarte rar!) într-un experiment PSI și de ce „adepții", obțin tot-deauna rezultate pozitive.

Performanțe incredibile ale organismului uman

Inedia - capacitatea unor oameni de a rezista timp îndelungat, uneori zeci de ani, practic fără nici un fel de hrană, este una din performanțele cel mai greu de înțeles și explicat ale organismului uman. Unii cercetători studiază fenomenul în contextul ravagiilor provocate la ora actuală în lume de foamete. Căci, dintre cele mai implacabile legi ale biologiei, care, în ultimă instanță, guvernează conduita socială și politică a populației umane, legea lui Malthus este poate cea mai cutremurătoare. Negată une-ori, ea lasă totuși amprenta unei evidențe de necontestat: în timp ce popu-lația globului crește în progresie geometrică, posibilitățile de obținere a hranei cresc doar în progresie aritmetică. Ar putea fi foamea controlată?

*
(V *

^ *Timpul se grăbeşte*

Evoluţia omenirii în secolul următor este departe de a fi „liniştitoare". Calcule efectuate acum un sfert de secol estimau capacitatea de producţie a hranei pentru o populaţie cuprinsă între 5 şi 11 miliarde de locuitori ai Terrei. Adică, în cea mai optimistă evaluare, pentru dublul populaţiei actuale. Şi după aceea? Drama organismului uman supus la înfometare este, din păcate, bine cunoscută din rapoartele lagărelor de concentrare naziste sau ale taberelor de muncă forţată ale gulagului comunist: dis-trofie generalizată, epuizare progresivă a organismului, moarte. Şi totuşi... Deşi statisticile medicale stabilesc o limită de aproximativ 94 de zile pentru supravieţuirea în stare de privare alimentară totală, există cazuri de persoane care au trăit ani, zeci de ani chiar, fără să mănânce nimic, iar uneori şi fără să bea. Acestea sunt celebrele cazuri de inedie.

^ *Supravieţuire inexplicabilă*

Se spune că Therese Neumann, o ţărancă bavareză, a trăit fără să mănânce din 1922 până în anul morţii sale, 1962 (din 1926 şi fără să bea nimic!), iar Sfânta Lidwina din Schiedam a trăit fără mâncare 28 de ani. Cât despre misticul indian Giri Bala, acesta ar fi stabilit un record: 56 de ani! Cunoscutul Padre Pio alterna perioade îndelungate de nemâncare cu perioade de alimentare, fără a depăşi însă 250 de calorii pe zi. Marthe Robin a încetat să mănânce în 1928 şi, teoretic, până în anul 1979, când a murit, nu s-a atins decât de ostia pe care o primea la împărtăşanie. Cum au fost posibile aceste performanţe? Ar trebui oare să ne gândim şi la un alt punct de vedere, şi anume la o abordare „paranormală" pentru rezolvarea unei probleme „anormale" - căci cum altfel ar putea fi considerată foametea la început de Mileniu Trei?!

X *înţelegere salvatoare*

Inedia este de cele mai multe ori asociată cu o evidentă afinitate mistică a celui care o manifestă. Mai mult, ea este însoţită de alte manifestări tipice, cum ar fi apariţia stigmatelor - situaţie detaliat documentată în cazul Theresei Neumann, supusă unei stricte supravegheri medicale. Şi dacă în ceea ce priveşte problema foametei pe Terra - unul din fenomenele cu adevărat globale cu care am început deja să ne confruntăm - este

greu de afirmat că se întrevede o soluţie. Un studiu aprofundat al fenomenului inediei poate furniza informaţii decisive privind înţelegerea condiţiilor şi dimensiunii modificărilor profilului endocrin al omului. Asemenea studii îşi pot găsi aplicaţii şi în viitoarele zboruri interplanetare care, iată, sunt mai aproape decât am fi crezut acum câteva zeci de ani...

Soluţii paranormale pentru situaţii limită?

Hipertermia - creşterea artificială a temperaturii organismului - nu face parte dintre cele mai cunoscute terapii medicale, dar a fost folosită în diverse perioade ale istoriei medicinii (de exemplu pentru vindecarea sifilisului). Şi dacă puţini ştiu că ea s-a bucurat de o nouă atenţie în încercarea de a găsi terapiile cele mai adecvate şi mai eficiente în tratarea cancerului, încă şi mai puţini realizează că, la origine, hipertermia face parte din manifestările calificate drept paranormale. Din nou avem de a face cu un fenomen pe care cercetătorii „ortodocşi" refuză să-1 abordeze, sau măcar ezită să o facă dar care, studiat cu metodele experimentului ştiinţific, ar putea aduce beneficii importante în încercările, uneori disperate, de a găsi soluţii pentru situaţiile extreme.

V *Cei care sfidează frigul*

în Tibet este cunoscută tehnica numită tumo: o degajare excepţională de căldură internă, chiar în condiţiile cele mai nefavorabile. O relatare avizată despre tumo găsim la Alexandra David-Neel, pasionata cunoscătoare a Tibetului şi a practicilor sale. Astfel, pentru ca un *naldjorpa,* un candidat, să devină un *respa,* adică un maestru, el trebuia, gol complet, să se înfăşoare în cearceafuri ude pe care să le usuce exclusiv prin căldura emisă de propriul corp: cerinţa minimă era de trei cearceafuri. Conform unor mărturii se ajungea însă şi la mai mult de zece cearceafuri într-o noapte! Dar pentru unii acestea erau simple fabulaţii, exagerări ale călătorilor fascinaţi de lumea insolită a Indiei şi Tibetului. Scepticii au suferit probabil un adevărat şoc atunci când într-o epocă apropiată de noi (anii 1950-60), în care existau şi au fost folosite mijloace ştiinţifice de supraveghere suficient de sofisticate, lumea ecleziastică, dar şi cea medicală, s-a confruntat cu un caz total ieşit din comun.

X *Din nou Padre Pio...*

... sau Francesco Forgione, pe numele său mirean. Un om cu o sănătate şubredă, dar „întrunind" aproape tot ce se poate imagina ca manifestare paranormală, de la levitaţie la inedia (supravieţuirea aproape total fără hrană) şi hipertermie. Şi nu frecvenţa manifestărilor era cea mai impresionantă, ci temperaturile la care ajungea: conform unor observaţii ale cercetătorilor care îl ţineau sub supraveghere, peste 48 de grade! Deci parametri incompatibili cu viaţa! Cazul călugărului care a murit în anul 1967 readucea în discuţie alte cazuri de hipertermie mistică, tratate superficial de lumea medicală, cum au fost Stanislas Kostka sau Măria Maddalena Pazzi (ce a trăit între 1565-1607) şi care trebuiau să-şi ude hainele pentru a putea suporta temperatura uriaşă a corpului, să deschidă larg ferestrele iarna sau să umble desculţi prin zăpadă...

^ *Hipertermia - un posibil remediu?*

Se poate deci spune că există un mecanism neinvestigat până la ora actuală nici de fiziologia clasică, nici de medicina modernă, prin care organismul uman poate, în anumite condiţii, recurgând la anumite tehnici şi în urma unor antrenamente adecvate, să traverseze o stare de hipertermie, caracterizată prin valori inimaginabile ale temperaturii sale. Fără ca aceasta să afecteze starea de sănătate sau starea de conştientă (lipsind manifestările tipice stărilor febrile). Descifrarea acestor enigme ar furniza informaţii şi mijloace de acţiune formidabile: la o temperatură de 48,5°, de pildă, s-ar anihila orice urmă de ţesut neoplazic, ştiut fiind că acesta este mult mai sensibil, chiar la temperaturi de 44°, faţă de ţesuturile normale. Asemenea stări de hipertermie ar putea *realiza* sterilizarea organismului de orice viruşi, poate şi de virusul HIV.

Visuri ştiinţifico-fantastice? Nicidecum. Doar că o schimbare în abordarea paranormalului ar aduce numai foloase imediate omenirii...

Combustia spontană

Posibil de considerat ca o formă extremă a hipertermiei, combustia spontană este unul din cele mai controversate fenomene paranormale. Cunoscută încă din secolul şaptesprezece, ea se situează la limita dintre

investigaţia ştiinţifică şi ancheta criminală! Căci este vorba de arderea totală sau parţială a unor organisme umane, aparent fără a afecta cu nimic locul înconjurător şi obiectele aflate acolo. Joe Nickel, unul din cercetătorii contemporani ai fenomenelor paranormale, publicând în revista ***„Skeptical Inquirer"*** o recenzie la o carte dedicată integral combustiei spontane, ***„în flăcări",*** ajunge chiar să scrie că „spectrul mitic al Combustiei Umane Spontane, CUS, refuză să moară întocmai ca legenda Contelui Dracula"...

Statisticile realizate de-a lungul veacurilor, dar şi datele contemporane, indică o „preferinţă" netă a fenomenului pentru femeile în vârstă sau oricum trecute de prima tinereţe, în toate cazurile lucrurile se desfăşoară la fel: organismul devine sediul unui proces de ardere care începe de regulă cu membrele superioare, pentru ca de aici să se generalizeze, cuprinzând întregul corp. Acesta arde pur şi simplu, din el rămânând doar un morman de cenuşă sau eventual resturi ale unor structuri anatomice incomplet arse.

Prima carte dedicată exclusiv fenomenului este cea a lui Ezechiel de Castro, apărută la 1642 (anul morţii lui Galilei şi al naşterii lui Newton) şi descrie cazul contesei Cassandra Buri, căreia focul spontan i-a izbucnit pe braţe. Au urmat la scurt timp (cazuri de mare notorietate în epocă!) o altă aristocrată din Italia, Cornelia Zangeni, Susan Sewall din Maryland, contesa de Gorlitz din Darmstadt şi multe altele. Unul din cazuri a stârnit o mare emoţie, cel din 1725 al soţiei brutarului Millet din Reims, găsită arsă într-o copaie complet neatinsă de flăcări, ca şi o putină aflată în acelaşi loc. Soţul, condamnat iniţial ca autor al crimei, a scăpat datorită unui medic care a prezentat datele despre combustia spontană în faţa tribunalului şi a arătat tuturor că în tavanul (!) camerei unde avusese loc accidentul se afla o gaură produsă de foc...

Au existat şi bărbaţi, însă, şi nu puţini. După cum au existat şi cazuri „neconsumate" integral, deci cu atât mai interesante pentru cercetare. Unul dintre ei este un profesor de matematică al Universităţii din Nashville, Tennessee, care într-o zi de iarnă a anului 1833 a simţit brusc o durere acută în gambă, însoţită de o flacără. A reuşit să-şi scoată pantalonul (care, bineînţeles, era neatins!), constatând că pe gambă avea o plagă excavată, care a necesitat timp îndelungat pentru vindecare. După

mai bine de un secol, scriind ***„Forgerons et Alchimistes",*** Mircea Eliade se opreşte şi el la această enigmă a CUS, pe care o consideră ca tran-scendând condiţia umană. Poate până într-acolo încât femeile să fie în posesia unui raport privilegiat cu focul, foarte personal şi foarte complex, ceea le transformă, cum spuneam, în ţinte preferate.

^ ***Explicaţie imposibilă***

Există o tendinţă vizibilă de minimalizare a fenomenului şi chiar de ri-diculizare a sa. Pentru orice asemenea caz se găseşte o explicaţie „simplă", de cele mai multe ori invocând vârsta înaintată a subiecţilor - implicit neatenţia şi lipsa lor de (auto) control - sau alţi factori cum ar fi faptul că fumează, beau etc. Profesorul doctor Dougal Drysdale, de la Universi-tatea Edinburgh era de părere (anul 1989) că oamenii sunt aidoma unor lumânări. Cu fitilul pe dinăuntru şi ceara în care acesta poate arde, pe dinafară. Ceea ce ar explica apariţia flăcărilor la temperaturi de câteva sute de grade (în locul celor 1900 de grade necesare combustiei unor părţi organice). Este însă destul de greu de găsit un suport indiscutabil pentru orice fel de explicaţie. Poate singura observaţie care ar trebui luată serios în consideraţie este coincidenţa apariţiei fenomenului cu creşterea activităţii solare...

Răspunsurile lipsă

Cari Sagan a rostit odată o frază a cărei semnificaţie nu o percepem în adevărata ei profunzime nici astăzi: generaţia noastră are şansa de a trăi vremea când se formulează întrebările! Oricât de paradoxal ar părea, avem la dispoziţie mai multe răspunsuri decât întrebări, chiar dacă se va spune că unele întrebări au de fapt mai multe răspunsuri, nu unul singur. Dar: aşa cum se vorbeşte despre o „verigă lipsă" între maimuţă şi om, nu cumva există şi unul, sau poate mai multe „răspunsuri lipsă", fără care ne este foarte greu să facem pasul decisiv spre cunoaşterea finală?

Nu este un lucru neaşteptat ca toţi cercetătorii interesaţi de feno-menele aşa numite paranormale să se îndrepte pentru explicaţii spre ştiinţele tradiţionale, în particular spre fizică. Este mult mai interesant însă când oameni de ştiinţă, să le spunem tot tradiţionali, se apleacă fără

idei preconcepute asupra paranormalului. De fiecare dată când cel puţin unul din aceste două lucruri se întâmplă, cunoaşterea omenească este în câştig.

O recentă conferinţă desfăşurată sub titlul incitant de „teritorii neexplorate *(uncharted* sau *necartografiate* este de fapt termenul folosit) ale minţii" a reuşit să strângă specialişti din cele mai diverse domenii, de la fizică, chimie şi medicină la biologie şi psihologie, alături de oameni care şi-au dedicat întreaga viaţă studiului paranormalului. Discuţiile, punctele de vedere şi concluziile la care uneori s-a ajuns sunt extrem de interesante şi actuale...

> ***Drumul spre PSI***

Importante institute de cercetare din diverse ţări îşi dedică o parte din activitatea lor studiului parapsihologici - chiar dacă unele recunosc deschis acest lucru, iar altele nu. Cu două destinaţii majore: aplicaţiile militare şi manipularea indivizilor, dar mai ales a maselor. Percepţia ex-trasenzorială, telepatia, clarviziunea, psiho- şi telekinezia (inclusiv antrenarea pentru experienţe de părăsire a corpului) sunt fenomenele complexe care focalizează cel mai mult atenţia.

Posibilele aplicaţii includ crearea unor adevărate armate „psihice", formate din soldaţi beneficiind de rezultatele unui program de antrenament extrem de special, chiar dacă poartă un nume nespectaculos: „Dezvoltarea potenţialului uman".

Informaţiile privind asemenea activităţi sunt însă foarte greu de verificat şi mulţi specialişti manifestă rezerve serioase privind autenticitatea lor. Dar că ele ***ar fi*** posibile, este greu de contestat. Căci nu putem să nu ţinem seama că cercetarea fenomenelor PSI pare a-şi fi găsit rădăcini adânci în paradigmele fizicii - uneori chiar în mod inconştient, cum sunt de părere unii cercetători.

Sunt cazuri când se încearcă explicarea unor asemenea fenomene prin intermediul mecanicii cuantice, uitând că ceea ce numim „proprietăţi PSI" sunt mediate de organisme animale şi vegetale. A venit oare momentul „deplasării" dinspre fizica predominantă, spre un context bio-informaţional? Să înlocuim încercările de a găsi o explicaţie unică a fenomenelor PSI cu ideea unei multitudini de forţe care le mediază? Să

dînlocuim caracterul „local" al modelelor noastre de până acum, cu unul de o altă natură, non-local?

> ***Este forţa PSI mediată de energie?***

Iată o întrebare care revine din ce în ce mai frecvent. Sunt multe fenomenele PSI care „trădează" legile fizicii: fenomenele PSI par a fi independente de spaţiu şi timp (nici o cuşcă Faraday, nici distanţele nu le reduc efectele!).

De unde întrebarea: nu cumva explicaţia acestor fenomene se află în teoriile non-locale ale lui John Bell (care spun că orice sistem, orice fenomen, trebuie considerat în întregimea sa, nu doar „pe părţi" şi limitat la un anumit moment sau un anumit loc în spaţiu)? Dar fiindcă şi aşa modelele pot fi prea restrictive, s-a avansat ideea (din partea unor oameni de ştiinţă!) că fenomenele PSI ar putea fi mediate de un câmp energetic de frecvenţă atât de joasă, încât este nedetectabil cu echipamentele de care dispunem în prezent. S-a sugerat chiar, că însuşi termenul „energie" ar putea să trebuiască să fie înlocuit într-un asemenea context!

y *Bioelectromagnetism!*

Doamna Beverly Rubik este biofizician şi a prezentat studiile sale privind câmpul electromagnetic care înconjoară organismele vii. O salamandră îşi poate regenera un picior tăiat - o broască nu: între câmpurile electromagnetice ale celor două există o mică diferenţă de energie, de ordinul a câţiva milivolţi.

SQUID - dispozitivele cuantice supraconductoare (supersofisticate!) -folosite pentru măsurarea câmpurilor biologice ale omului constată un câmp foarte puternic emis de inimă, unul mai puţin puternic emis de ochi când se deschid prima oară dimineaţa, în timp ce undele cerebrale au câmpul cel mai mic, mai slab chiar decât cel muscular.

Deci s-ar putea ca elementul esenţial să fie nu câmpul fizic în sine, ci câmpul informaţional. Transmiterea informaţiei PSI ar putea avea loc prin activarea unor receptori de pe suprafaţa celulelor noastre - ceea ce poate explica efectul fizic al unei cantităţi de energie provenită de la un vindecător. Codificate în aură, semnalele informaţionale sunt decodificate de corpul omenesc şi transformate în vindecare...

Necunoscutul din noi: între Pământ şi **Cer**

în fascinanta încercare de deşţelenire a „teritoriilor neexplorate ale minţii", fizicianul Fritz Popp a introdus termenul de „bio-informaţie electromagnetică". Delicatul proces de codare-decodare a semnalelor ce se transmit între vindecător şi pacient, despre care vorbea biofiziciana Beverly Rubik sunt probabil unde electromagnetice de frecvenţă extrem de joasă (FEJ) - nu mai mult de 300 Hz, imposibil deci de ecranat de o cuşcă Farady, de exemplu. Şi chiar dacă ne-am referi la astfel de fenomene doar ca la simple curiozităţi, ele pun probleme deosebit de complexe. Una dintre ele este fără îndoială...

^ Cum să măsurăm *biocâmpul*

Nu mai este vorba de speculaţii paranormale, ci de date certe, înregistrate cu aparatură de măsură perfect controlabilă. O instalaţie SQUID (Instalaţie Supraconductoare cu Interferenţă Cuantică) a înregistrat o emisie magnetică la o frecvenţă de 7-8 Hz, provenind direct din mâinile unui practician; într-o cameră tapetată cu cupru s-au înregistrat pulsuri de până la 100 V în prezenţa unor vindecători în acţiune; Beverly Rubik însăşi a înregistrat pulsuri de 35-100 mV în vecinătatea doctorului Yan Xia, aflat în plină activitate, în timp ce Eugene Wallace înregistra cu un dispozitiv pentru numărarea fotonilor, un exces de biofotoni emişi de mâinile practicanţilor (flux care creştea când ei îşi impuneau acest lucru prin concentrare), cercetătorii de la Institutul de Matematică Heart constatau o coerenţă sporită a EKG-urilor unor persoane în meditaţie pozitivă, iar cupluri de îndrăgostiţi izolaţi într-o cuşcă Faraday puneau în evidenţă o modificare a activităţii cerebrale a unuia din parteneri atunci când celălalt era supus unui stimul vizual.

)*• *Geomagnetism* şi Geocosmos

Un element deosebit de important în înţelegerea modului în care sunt mediate fenomenele PSI este câmpul magnetic terestru, ce înregistrează mari perturbaţii cu o periodicitate de 11 ani, corelate cu ciclul petelor solare. Mai este apoi frecvenţa de 7-8 Hz, proprie cavităţii rezonante create între Terra şi ionosferă (rezonanţa Schumann), afectată şi ea de

furtunile geomagnetice şi solare. Aceeaşi, deci, cu frecvenţa emisiei alfa a creierului uman! Totul în acelaşi domeniu EJF! Cercetătorii au constatat că vindecătorii „în zi bună" sunt în rezonanţă cu această frecvenţă şi că (aşa cum arată Scott Hill în cartea sa ***„Ciclurile Cerului")*** modificarea frecvenţei Schumann produce modificări ale comportamentului uman. Cercetări intense pe această temă s-au desfăşurat în ţările est-europene şi în Rusia (unde continuă şi astăzi).

^ *Ipoteza cosmică*

Dar, afirmă Beverly Rubik, există şi o influenţă a întregului Univers. Parapsihologul Ed May a constatat că momentul optim pentru activităţile PSI este ora 13,5, timp sideral (un timp utilizat de astronomi şi navigatori, care ţine seama de mişcarea Pământului în raport cu stelele, nu cu Soarele). Aceasta pentru că în momentul când Calea Lactee se află la orizont şi nu deasupra capului nostru, Pământul este mai expus influenţei spaţiului cosmic gol! Ar trebui, poate, să acordăm mai multă atenţie relaţiei noastre cu Galaxia din care facem parte, mai ales datorită radiaţiilor care ajung pe Pământ. S-a dovedit că o serie de procese nu sunt atât de aleatorii pe .cât se credea; dezintegrările nucleare, de exemplu, par a fi corelate cu unele cicluri cosmice.

Suntem creaturi ale Sistemului Solar, spune Beverly Rubik, şi este posibil ca energiile, conştienta şi chiar capacităţile noastre PSI să fie legate de un cadru cosmic mult mai cuprinzător...

K;P

EPILOG:
LUMINILE UNEI ALTE LUMI

Am găsit o urmă stranie pe ţărmurile Necunoscutului. Am imaginat teorii profunde, una după alta, pentru a-i explica originea, lână la urmă am reuşit să reconstituim creatura care lăsase această urmă. Şi vai, este chiar urma noastră."Aceste cuvinte îi aparţin lui Şir Arthur Eddington ***(„Space, Time and Gravitation. An outline of general relativity theory"*** - publicată pentru prima oară în 1920).

V-aţi gândit vreodată cum vor suna interviurile de peste câteva milenii? Ar putea decurge, de exemplu, astfel:

„Reporterul: *Am înţeles că aţi găsit un strat de gheaţă sub suprafaţă...*

Călătorul: Nu, *gheaţă n-am găsit... Erau nişte generatoare de oxigen acolo, un spaţiu de înmagazinare şi nişte acumulatoare electrice pe care Cei Vechi le lăsaseră înainte de Exod. Le activaseră înainte de a pleca... Topiseră parţial calota polară pentru a obţine minimumul de apă necesar...*

Reporterul: Dar sistemul *de iluminare?*

Călătorul: *Ne era total* necunoscut. Şt ne-a luat mult *timp până să-l punem în funcţiune. Generatoarele electrice, unele din ele cel puţin, mai sunt şi acum funcţionale! Aveam* lumină *suficientă* si nu mai trebuia să *folosim lanternele pe care le aveam cu noi.*

Reporterul: *Aţi* întâlnit nişte construcţii mai speciale?

Călătorul: Nu dedesubt/ Dar la *suprafaţă erau de mai multe tipuri. De la ele s-a* considerat că ar veni semnalul de joasă *frecvenţă, constant dar slab, pe care îl înregistram* continuu, fană la urmă s-a descoperit că era un semnal codat - cine-va încerca să *ne prevină* să nu *repetăm şi noi aceleaşi greşeli...*

Reporterul: Dar *fiinţele care trăiau acolo?*

Călătorul: *Intrasem pe terenul a ceea ce fusese o* civilizare *străveche, extrem de* avansată, care *o preceda cu mulţi ani pe a noastră. Era* impresionant *să-ţi dai seama cum fiinţele acelea dispăruseră întâi odată cu lumea de la suprafaţă, pentru*

a mai supravieţui un timp în adâncurile planetei... Doar câţiva dintre ei luaseră hotărârea de a-şi părăsi lumea pentru alte planete mai primitoare..."

... Se spune că aceasta ar fi povestea Marţienilor şi că ospitalitatea de care aveau atâta nevoie au găsit-o pe Pământ. Planeta pe care au părăsit-o adăposteşte acum doar Istorie - un infim fragment din istoria de miliarde de ani a Universului. Al nostru, al altora - de fapt nu contează foarte mult. Ceea ce are importanţă este existenţa acestei atât de stranii combinaţii de materie şi conştiinţă care se numeşte Fiinţa Umană. Sfâşiată între teama de a afla şi nevoia imperioasă de a cunoaşte - fără să-şi mai pună problema dacă drumul acestei cunoaşteri traversează o lume pe care, neavând la dispoziţie cuvinte mai potrivite, o numim PAPvANOR-MAL - una din marile sfidări cu care s-a confruntat vreodată rasa umană!

CUPRINS